

ת"פ 45078/01/14 - מדינת ישראל נגד גבר אלסאנע, מחמד אלסנע, מוסא אלסנע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 45078-01-14 מדינת ישראל נ' אלסאנע(עציר) ואח' בפני כב' השופט אלון אינפלד

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יעל עצמון
ועו"ד ניצן ביילין,
פרקליטות מחוז המרכז

המאשימה

נגד

1. גבר אלסאנע (עציר)
2. מחמד אלסנע (עציר)
3. מוסא אלסנע (עציר)
שלשתם על ידי עו"ד סמיר אבו עאבד

הנאשמים

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם 2 מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

אני מרשיע את הנאשם 1 ומרשיע את הנאשם 3 בכל המעשים והעבירות המיוחסים להם בכתב האישום.

ואלה הנימוקים:

אישום ותשובה

1. נגד הנאשמים, אב ושני בניו, הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות סחר בסמים. זאת, במכירה לסוכן בשם רונן, אשר הנאשם 1 הכיר בעבר בבית הסוהר. סוכן, אשר אליו התלווה שוטר מוסווה, המכונה אפי. כתב האישום כולל 3 אישומים, ובהם 4 עסקאות שבוצעו (כולל העברת דגימות) וחמישה מפגשים. מפגש נוסף שנטען על ידי המדינה, בו לא הועבר סם ולא סוכמה עסקה חדשה, לא מתוארת בכתב האישום. המפגשים היו בהרכבים שונים, אך בכלם השתתפו לכאורה הנאשם 1 והסוכן רונן.

2. על פי **האישום הראשון**, לאחר פנייה מוקדמת של נאשם 1 לסוכן, בו הציע למכור הרואין וקוקאין, פגשו אפי ורון את הנאשם 1 אשר לווה על ידי נאשם 3, בצומת שוקת **ביום 21.7.13**, משם נסעו לבית הנאשמים. שם, קיבל הסוכן מנאשמים 1 ו-2, דוגמית של הרואין ודוגמית של קוקאין. מפגש בבית הנאשמים ביום **23.7.13**, בו לא הועבר סם, לא מצוין בכתב האישום אך עלה מראיות התביעה. לאחר מכן, **ביום 24.7.13** הגיע הסוכן שוב לבית הנאשמים. שם, מסר הסוכן לנאשם 1 14,000 ₪, וקיבל מנאשם 3 כ-100 גרם הרואין. באותה עת, הנאשם 2 צפה לעבר כביש הגישה לבית.
3. על פי **האישום השני**, ביום **5.8.13** הגיע הסוכן לבית הנאשמים, שם פגש בנאשם 1, לבדו, שילם לו 14,000 ₪ וקיבל כ-100 גרם הרואין. נטען גם כי הסם היה באריזה, אשר נארזה קודם לכן על ידי נאשם 2.
4. על פי **האישום השלישי**, ביום **3.10.13**, פגש הסוכן את הנאשם 1 בבאר שבע. הנאשם 1 אמר לסוכן שיש ברשותו הרואין במחיר של 120 ₪ לגרם, והציע לו לבוא לקבל דוגמית. ביום **15.10.13** הגיע הסוכן לבית הנאשם 1, וקיבל אכן דוגמית של הרואין.
5. הנאשמים השיב לכתב האישום **בכפירה**. על פי סיכום כפירתם, כעולה מהסיכומים, **הנאשם 1** מאשר כי התקיים מפגש בינו לבין הסוכן באישום הראשון אך כפר בטענה כי ביצע עסקת סמים. הנאשם 1 כפר "כפירה כללית" ביתר האישומים. **הנאשם 2**, המואשם רק באישום הראשון והשני, כפר כפירה כללית בשניהם. לגבי האישום השני טען טענת "אליבי" לפיה, למיטב זכרונו, היה במקום עבודתו ברמלה. **הנאשם 3**, המואשם רק באישום הראשון, טען טענת אליבי, לפיה כלל לא היה במקום אלא במקום עבודתו, וממילא לא פגש את הסוכנים.
6. יובהר כי נקודת מחלוקת מרכזית וחשובה בין הצדדים, היא **שאלת הזיהוי של הנאשמים 2 ו-3**. אין מחלוקת שאין היכרות מוקדמת בין הסוכן והשוטר המלווה לבין הנאשמים 2 ו-3. הסנגור העמיד במוקד את הטענה, כי, אפילו בהנחה שעדי התביעה מהימנים (כאשר הוא חולק גם על כך), הליך הזיהוי של הבנים, הנאשמים 2 ו-3, לא היה מספיק חד משמעי. לשיטתו, הדמיון בין שלשת בניו של הנאשם 1, ובינם לבין דוד אחד לפחות, אינו מאפשר קביעה כי אכן בוצע זיהוי ראוי.
7. שאלה הזיהוי מתקשרת לשאלה נוספת, והיא **שאלת הכינויים של הבנים**, כאשר לטענת המדינה, הנאשם 2 ששמו מוחמד, מכונה בדרך כלל "חוסאם", ואילו נאשם 3, ששמו מוסא, מכונה בדרך כלל "מוחמד". הראיות לעניין הכינויים, הם חלק מהליך הזיהוי לכאורה של הנאשמים, ואף עמדו במוקד החקירות הנגדיות של עדי ההגנה.
8. עוד בהקשר לשאלת הראיות נגד הבנים, נשאלת השאלה **אם הוכחה טענת אליבי של הנאשם 2 ו-3**, או למצער, אם ניתן לומר כי המדינה מנעה אפשרות הוגנת לבחינת טענת האליבי. כזכור, טענת הבנים היא כי היו בעבודה בעת ביצוע העבירות המיוחסות להם, או חלקם.

9. ראיות התביעה מורכבות בראש ובראשונה מעדויותיהם של הסוכן רונן ושל המלווה אפי.
הסוכן רונן מתאר בעדותו את כל המפגשים ואת כל שלבי האירועים, כמתואר בכתב האישום, ובתוספת פרטים וצבע.

10. **השוטר הסמוי אפי**, אשר נלווה לסוכן, מתאר הדברים מזווית הראייה שלו. רונן לא יכול היה לנהוג, ואפי שימש לו כנהג. כתוצאה מכך, מעמד הירארכי כנהגו של סוחר סמים, הוצג בפני הנאשמים, לדבריו. משמעות הדבר, כי אמנם היה עד למהלך הכללי של האירועים, הגיע לבית הנאשמים, שתה קפה וראה את הנאשמים ושוחח עמם. אולם, ישנם שלבים בהם היה במרחק מה. בין שהאחרים בדלו ממנו, ובין שהוא נשלח להביא הרכב או שכבר ישב ברכב, ולא ראה מה נעשה.

11. הפעלת הסוכן בעניין זה הייתה חלק מפעילות רחבה מאוד של אותו סוכן. זאת, תחת שרביטו של **ראש מחלק הסוכנים ליאון** (עדות החל מעמ' 123), אשר עסק יותר ברמה של הגדרת יעדים ומדיניות מאשר בהפעלה בשטח. הפעלת הסוכן בפועל בוצעה, כרגיל במקרים כאלה, באמצעות **מפעיל סוכנים**. המפעיל **עמי** (עדות החל מעמ' 18), שיגר את הסוכן ואת אפי למשימתם, נתן להם כסף וקיבל מהם סמים עם דיווח קצר ראשוני. המפעיל אף הפעיל וניתק את **מכשיר ההקלטה** אשר היה על הסוכן. הוא תאר הדברים מנקודת המבט שלו, והדגיש כי לא ביצע חקירות אלא קיבל דיווחים ראשוניים בלבד. הסמים וההקלטות הועברו על ידו לטיפול החוקר. **החוקר פינקלמן** (עדות החל מעמ' 13), הסביר כי הוא שימש "חוקר מלווה". גבה עדויות מהסוכנים לגבי כל שיגור ושיגור, היה מקבל את מכשיר ההקלטה ודואג לפריקת התוכן. כן קיבל את המוצגים עצמם, מהסוכן או מהמפעיל, העביר לכספת ולבדיקת מעבדה לפי הצורך.

12. חלק נכבד של פרשת התביעה הוגש **כראיות מוסכמות**, במסגרת קלטר שהוכן מראש. בראיות אלה, ממצאי **טביעות אצבע**, **הקלטות השיגורים**, **תמלילי השיגורים**, **תמלילי שיחות טלפון**, **חוות דעת מז"פ**, **דו"חות פעולה** כגון דו"חות שיגור, שרשרת סם וכיוצ"ב. כן הוגשו בהסכמה **מוצגים הנוגעים לתהליך החקירה**, בהם **אמרות הנאשמים** בחקירותיהם, בהקלטה, תמלול ורישום פורמאלי שנעשה בזמן העדות.

13. במסגרת פרשת ההגנה, העידו **הנאשמים** עצמם, וכן אחיו של נאשם 1, **ולידי**. עיקר עדותו נגעה לשאלת הכינויים של הנאשמים 2 ו-3, הדמיון הפיזי בינו לבין נאשמים אלה, והעובדה שגם הוא נחקר כחשוד. יוער כי **הנאשמים לא העידו בחקירה ראשית** וביקשו לאמץ את הודעותיהם במשטרה במקום חקירה ראשית. המדינה, משום מה, הסכימה לכך. לפיכך, **עיקר ההתרשמות מהנאשמים הייתה במסגרת החקירה הנגדית**, כאשר נחקרו על השאלות השונות השנויות במחלוקת.

עמדת המדינה ביחס לראיות

14. המדינה סבורה כי עדותו של הסוכן מהימנה ומשכנעת לעצמה. כן מצביעה המדינה על הראיות התומכות בעדות זו, שהם בראש ובראשונה עדותו של אפי השוטר הסמוי וההקלטות המגבות את כל תיאור מהלך העניינים. לעניין הקלטות, מצביעה המדינה על רכיבים שונים הנשמעים

בשיחה מהם עולה כי מדובר בעסקה, אודות חומר הבא במשקל, חומר עליו מדברים בקוד, שהמוכר הוא נאשם 1 והקונה הוא הסוכן, חומר אשר לגביו יש להיזהר מפני המשטרה, ועוד אינדיקציות שונות לגבי היות החומר הנמכר סמים. בין השאר, מצביעה המדינה על כך שהנאשם 1 נשמע פונה ל"מחמד" להביא את השקית של החומר הנמכר.

15. לעניין טענת האליבי של הנאשמים, מצביעה המדינה על סתירות בגרסאות, ועל כך שטענה זו נטענה, לפחות בחלק מהפעמים, כטענת "שמא". זאת, כאשר הנטל על הנאשמים להביא לפחות ראיה ראשונית, כגון עדות מנהל העבודה שאצלו עבדו על פי טענתם, על מנת להעביר נטל השכנוע למדינה. לעניין נוכחות הנאשמים, מצביעה המדינה על הקלטת השיחה מיום 21.7.13, ממנה עולה כי הנאשם 1, השוטר אפי והסוכן רונן, מדברים ביניהם, לפי תומם, על המראה של כל שלשת בניו של הנאשם 1, ובהם הנאשמים 2 ו-3. מכאן, ששלשתם נכחו במקום בעת השיחה, ולא היו בכל מקום אחר.

16. לעניין כינויי הנאשמים 2 ו-3 וזהותם כמי שפעלו, כל אחד לפי חלקו, מצביעה המדינה על פרטים מזהים שנתנו העדים רונן ואפי, תרגיל חקירה שבוצע, הודעתו הראשונה של הנאשם 1 המתייחסת לכינויים, ובעיקר להודעתו הראשונה של הנאשם 3, המתאר את הכינויים בפשטות. כן הצביעה המאשימה על החקירות הנגדיות של עדויות ההגנה, אשר נמצאו תמוהות ביותר בהקשר זה.

17. לעניין אחריותו של נאשם 2, בהקשר לאישום השני, בו לא נכח פיזית, מצביעה המדינה על כך שטביעת האצבע שלו נמצאה על השקית אשר הכילה את הסם. מכאן מסיקה המדינה כי הנאשם 2 ארז את הסם. כן מצביעה המדינה על כך שההסבר לעניין זה, שמא נגע בשקית בביתו מסיבה אחרת, היא גרסה כבושה, שעלתה לראשונה בבית המשפט.

עמדת הסנגור ביחס לראיות

18. הסנגור רואה את הראייה המרכזית לעבירות בהקלטה. אולם, לשיטתו, אף שאין ספק כי מדובר בעסקה כלשהי המתבצעת, לא ניתן להבין מהי טיבה של העסקה. זאת, משום הדיבור במילות קוד ומשום שבהקלטה ישנם חלקים שאינם ברורים. לעניין פירושם של אלה, טוען הסנגור כי אין לקבל את עדותו של הסוכן, הן בשל כך שאינו אמין כסוכן-עברין, והן משום שקודים שכאלה ראויים לפרשנות באמצעות חוות דעת מומחה. יוער, כי הנאשם 1 אישר בעדותו כי היה דיבור אודות סמים, אך לדבריו היה זה הסוכן אשר הציע סמים לנאשם.

19. בכלל, סבור הסנגור כי רונן ואפי לא הראו מהימנות גבוהה. יתרה מזו, שניהם לא הקפידו על כללים בסיסיים, על מנת שניתן יהיה להעריך את דבריהם באמצעים פורנזיים. כך, לא עטו כפפות בעת נטילת הסם, לא תיארו היטב את מראה הסם, דבר שיצר, לשיטת הסנגור, ספק בזיהוי הסם (כגון, אם היו עטופים בניילון או בגרב).

20. לעניין זיהוי הנאשמים 2 ו-3 הסנגור מצביע בראש ובראשונה על כך שלא נעשה מסדר זיהוי

תקני, או כל הליך זיהוי מסודר אחר, מלבד הצבעה על תמונה בודדת. כן מצביע הסנגור על סתירות וקשיים שונים בעדויותיהם של רון ואפי, בהקשר לזיהוי הבנים. עוד מצביע הסנגור על אי הבהירות הנובעת מהטענה כי יש לנאשמים 2 ו-3 כינויים, השונים משמותיהם, וכי עד לאחר המעצר, עדיין צריך היה לעשות תרגילי חקירה, על מנת לברר מי הוא מי. בהקשר זה מצביע הסנגור גם על פרשת ההגנה, ועדות עד ההגנה, הדוד וליד, שנחקר במשטרה כחשוד, שהוא דומה מאוד לנאשמים 2 ו-3.

21. עוד מלין הסנגור על כך שלא נעשה מאמץ ראוי לבדיקת האליבי של הנאשמים. המשטרה הסתפקה בראיון עם המעביד שלא הוביל לתוצאות חד משמעיות. המעביד בסופו של יום גם לא הוזמן לבית המשפט, ואף רישומיו לא הוצגו. הסנגור טוען כי טענת האליבי הועלתה בהזדמנות ראשונה. עם זאת, הזכיר הסנגור כי המעצר היה מספר חודשים לאחר האירועים, כך שהזכרון של הנאשמים לגבי ימי האירועים, לא יכול להיות מדויק בכל מקרה.

22. הסנגור טוען כי אין לראות בטביעת האצבע של נאשם 2 ראייה לחובתו בהקשר לאישום השני. המדובר בטביעת אצבע על שקית אשר בה נמצאו הסמים. זאת, כאשר השקית עצמה היא בבחינת חפץ ניד, שנמצא בבית בו מתגורר הנאשם 2. כן הצביע הסנגור על כך שבחקירה במשטרה נטען כלפי הנאשם 2 כי טביעת האצבע נמצאה על הסמים עצמם והנאשם שלל אפשרות כזו. רק בבית המשפט ניתנה לנאשם הזדמנות להתייחס לכך שמדובר בשקית, ואז אכן הסביר כי אולי נגע בה בבית, בהקשר אחר.

23. הסנגור סבור כי יש ליתן אמון בגרסת הנאשם 1. בין השאר משום שההקלטות שלכאורה סותרות את דבריו, אינן ברורות, וכך גם עולה מהתמליל בו נרשם לא פעם "לא ברור". עוד טוען הסנגור כי אין להחזיק את שתיקתו של הנאשם בחלק מהחקירות כנגדו, משום שלא ניתנה לו אפשרות ראויה להיוועץ בעורך דין.

הראיות למפגש הראשון - 21.7.13

24. **הסוכן רון** (עדותו מתחילה בעמ' 44), סיפר כי החל לעבוד עם המשטרה עוד בהיותו בבית הסוהר. בהקשר לנאשם 1, אשר היה עמו בבית הסוהר, קיבל את מספר הטלפון מחבר משותף, וקבע עמו להיפגש בצומת שוקת. הנאשם הגיע לפגישה עם אחד מבניו. שם, הסוכן פנה הצדה עם הנאשם 1 ואמר לו שהוא רוצה לקנות חצי קילו הרואין, הנאשם 1 אמר לסוכן שהמחיר הוא 140 ₪ לגרם, לאחר שהבהיר לסוכן שיהיה לו יקר לקנות חצי קילוגרם. הנאשם הציע לסוכן לבוא אליו הביתה לקנות. במשך שיחה זו, בפנותם הצדה, היה אפי עם הבן. הסוכן ואפי אכן נסעו לביתו של הנאשם 1. שם, בן אחר, לא זה שהיה במפגש, הביא להם דוגמא. הם שוחחו על החומר הזה, שהיה כה מהרואין רגיל, והסוכן אמר לנאשם כי הוא מכיר חומר כזה, וזה חומר טורקי.

25. הסוכן ממשיך (עמ' 46 והלאה) ומספר כי בעת היותם בבית שאל אותו הנאשם 1 אם הוא רוצה גם "קרח". הסוכן הסביר כי "בעולם העברייני" במילה "קרח" הכוונה לקוקאין. הסוכן שאל בכמה הוא מוכר, והנאשם 1 השיב כי העלות היא ב 400 שקל, בתגובה אמר לו הסוכן שיביא לו

דוגמא, על מנת שיעביר לחבר לבדוק. אף הדוגמא הזו הובאה על ידי הבן האחר, לא זה שהיה בתחנת הדלק.

26. **הקלטת** מגבה היטב את גרסת הסוכן, כפי שעולה גם מהתמליל (ת/ו/8). יודגש כי הסנגור לא חלק על אף מילה הכתובה בתמליל, אלא רק התרעם על החלקים הלא ברורים. משמיעת הקלטת, אכן יש לאשר הדברים העולים מהתמליל, שאחר חלקיו המרכזיים עקבתי בקפידה, ואת רוב הנרשם בתמליל בהחלט הצלחתי לשמוע. כך, בין השאר, כבר בעת הפגישה בצומת שוקת נשמע הנאשם מציע משהו יקר "מהלמטה", שחצי קילו קשה לקנות שכן מדובר ב- 140 ₪, דבר המתאים היטב לתוכן השיחה כפי שתיאר הסוכן. כן עולה מהשיחה כי הנאשם מתאר שהחומר הוא "חום" ו- "חזק" ולכן הוא חריג. כך גם חלק התמליל המופיע בשורות 355 והלאה, בו, בהגיעם לראשונה ללקיה, מדברים הסוכנים עם הנאשם 1 על כך שילדיו דומים זה לזה, נשמע היטב (החל ממונה 48:47). משתמע בהחלט שהסוכנים רואים באותו יום את שלשת הילדים. כך גם נשמעת היטב, בהמשך השיחה, הפנייה של הנאשם 1 למישהו "שו מחמד? שו?" (מונה 52:16, המקביל לשורה 421 בתמליל). דבר שיש בו כדי לחזק מעורבות של מי שמכונה מוחמד בעסקה, וזאת במיוחד נוכח המשך השיחה.

27. בהמשך השיחה הנשמעת בקלטת מדובר על איזשהו חומר שהוא חריג באופיו (בהקלטה החל מ- 52:50, בתמליל החל משורה 424). זאת, כאשר הסוכן אומר שהוא "מכיר את זה מהולנד". הם מדברים על צבע החומר, כאשר הסוכן אומר לג'אבר שהם רגילים שזה לבן, אבל בטורקיה ואירופה הצבע הוא כזה. **בשלב זה, יש שבירה ברורה של הקוד**, כאשר הסוכן אומר שלחומר (בגוון זה) קוראים "קוק פרסי" והנאשם 1 עונה אחריו "פרסי" (מונה 53:27 עד 53:30, שורות 434-435 לתמליל). ידיעה שיפוטית היא כי בעברית המדוברת, זה לפחות 20 שנה, מכונה ההרואין הכהה "קוק פרסי" (אף על פי שאין מדובר בסוג של קוקאין, אלא סוג של הרואין).

28. **סיכומו של דבר, בשבירת הקוד בנקודה הזו, ההקלטה מהווה סיוע מעולה וחד משמעי,** לכך שבמפגש הראשון בביתו של הנאשם 1 נמסר הרואין לסוכן. בהמשך, יש אימות של החלק בו הסוכן מספר שהוצע לו גם קוקאין בלשון "קרח". יודגש כי המילה "קרח" אינה נשמעת בקלטת, אך מיד לאחר ההתייחסות לצבעו של ה"קוק פרסי" נשמע הנאשם אומר משהו לא ברור, והסוכן שואל "בכמה הוא" והנאשם עונה "400". לאחר הערת הסוכן על כך ש"אצלנו" זה ב- 420 וכבר "דפקו אותי פעם פעמיים" פונה הנאשם 1, שדיבר עד שלב זה עם הסוכן בעברית, ואומר למאן דהו בערבית להביא לו "חצי" (מונה 53:35 והלאה, שורה 437 והלאה). דבר המשתלב היטב עם עדות הסוכן אודות ההצעה של קוקאין ב 400 ₪ לגרם והקנייה של דוגמית, לאחר שהובאה על ידי אחד הבנים.

29. המשך ההקלטה, בו מדברים על סוגי סמים נוספים, על תפיסת משלוח בגבול המצרי, כיצד הדבר משפיע על השוק, האפשרות לגדל "כיף" בלקיה, מהווים חיזוק נוסף. הדיבורים של הסוכן על פשיטות משטרה (החל מ- 01:01:02 להקלטה, שורה 566 לתמליל), השאלה אם יש פשיטות משטרה באזור, דברי ההרגעה של הנאשם 1, ובדיחתו המובנת היטב של הסוכן כי אם יעצרו אותו יבלע, ו"אני יהיה מסטול" ו"זה וזה ביחד קוקטייל", כאשר גם הנאשם 1 צוחק, מהווים כולם יחד

חיזוק נוסף, מתוך הנחה שהכוונה לקוקטייל של דוגמית הרואין עם דוגמית קוקאין. זאת, מעבר לפרטים קטנים המתאשרים בקלטת, כמו עצם האירוח עם קפה ומים למרות שמדובר היה בחודש הרמדאן, כאשר הנאשם החמיר על עצמו לצום, אך לא על אורחיו. **נמצא כי קלטת זו, מהווה סיוע מעולה לגרסת הסוכן אודות עסקה זו, וחיזוק משמעותי מאוד, אם לא סיוע של ממש, לגרסתו ביחס לכל עדותו.** זאת, כאשר לפי דין, ניתן ליתן אמון בסוכן אפילו ללא חיזוק כלל.

30. מעבר לאמור, יש חיזוק חשוב בדו"ח המפעיל, ת/8/א מתאר את תהליך השיגור עם ההקלטה, אשר בסופה קיבל שתי שקיות סם. שקיות, אשר התברר שכללו, לפי דו"חות השרשרת וחוות הדעת (ת/9 ה) הרואין (כ-0.48 גרם) וקוקאין (כ-0.58 גרם).

31. על כל אלה, אם יש בכלל צורך בחיזוק נוסף, נוספת גם עדותו של **השוטר הסמוי אפי**, אשר נלווה אל הסוכן (עדותיו המהותית מתחילה בעמ' 137). אפי סיפר על המפגש בצומת שוקת, בתחנת "פז". סיפר כי הגיע הנאשם 1, אותו לא הכיר קודם לכן, עם בחור נוסף. הסוכן הכיר בין השוטר אפי לבין הנאשם 1. בשלב מסוים פנו הנאשם 1 והסוכן הצדה, ואפי נשאר עם הבחור הצעיר, שהציג עצמו כ"מוחמד", בנו של הנאשם 1 ואמר שהוא בן 21. הם ניהלו שיחות חולין, בעיקר על חודש הרמדאן שחל באותה עת. אז חזרו הסוכן והנאשם 1, והסוכן אמר לו שנוסעים אחרי הנאשמים אל לקיה. בהגיעם אל לקיה, כך מספר השוטר אפי, ישבו עם הנאשם 1 שהציג את ילדיו, והוגש להם תה וקפה.

32. אפי ממשיך ומספר כי "בשלב מסוים גבר אמר לאחד הילדים שלו משהו בערבית, הילד הוציא משהו מהכיס, מסר את זה לגבר וגבר מסר את זה לרון". אז דיברו על אותו דבר, בהתייחס לצבע. אפי מספר שרון אמר שהוא מכיר את זה מאמסטרדם, והנאשם 1 אמר שהוא לא מכיר את זה, "כי הם רגילים ליותר לבן" (עמ' 139). לדבריו, אז הנאשם 1 שאל לגבי "קרח", כאשר מובן היה שהוא מתכוון ל"קריסטל", היינו לסם הקוקאין. תגובת הסוכן הייתה כי הוא ידבר עם "הבחור" שלו, ואז הנאשם 1 אמר עוד פעם, "לאותו הילד שהוציא את המשהו הראשון מהכיס, משהו בערבית, אני לא מבין ערבית. הילד הלך לכיוון הבית, חזר ומסר לגבר עוד משהו ביד, גבר העביר את זה לרון, רון עשה תנועה כזו של הרחה". השוטר ממשיך ומספר על הדיון אודות המחירים, ממש כפי שמשתקף מהתמליל.

33. סיכומו של דבר, עדותו של הסוכן, נהנית מסיוע כפול ומכופל, מהקלטת, מעדות השוטר אפי, ומנסיבות ההפעלה, בהם התקבלו שתי שקיות המתאימות לסוג הסמים עליו דיווח הסוכן. אכן, בדרך כלל, עדות של סוכן שהוא עבריין, הפועל עם המשטרה על יסוד הסכם, אינו נהנה מחזקת המהימנות ככל אדם, ובוודאי שלא כמו שוטר. מטעם זה דורשים בתי המשפט מהמדינה למצוא ראיות מחזקות לעדים מסוג זה, למרות שאין תנאי פורמאלי בדין הדורש חיזוק או סיוע. אולם, **במקרה זה, עדות הסוכן, השוטר וההקלטה משתלבים היטב, כפתור ופרח ממש.** מעבר לכך, יש לזכור כי הסוכן מוסר את עדותו לפני החוקר, ובו גרסתו, מבלי שהוא יודע אילו דברים נקלטו בהקלטה ואילו לא. כך, שהסיכוי כי יחליט לשקר, ולסכן את ההסכם שלו, נמוך.

34. עיינתי בסיכומי הסנגור, לבחון מה יש לו לטעון כנגד שילוב ראיות מעולה זה. טענות הסנגור הן כי לא ניתן לפרש את מילות הקוד שבקלטת ואין אפשרות לקבוע כי אכן מדובר בסמים קשים. אין

בידי לקבל טענה זו. אין מדובר בקודים הנאמרים בעלמא, מדובר במי שמבצעים עסקה, אפילו לפי פירושו של הסנגור. כך, שבסופו של דבר נמסר כסף (באישומים השונים), ומתקבלת תמורה. הרי מדברים על משהו, מקבלים משהו, ונפגשים שוב. אילו היה מדובר במצב של "טענו בחיטים והשיבו בשעורים", אילו לא סופק מה שסוכם שיסופק, הרי הדבר הזה היה הנושא הראשון שהיה עולה במפגש הבא. כך, שאין ספק כי מדובר בקודים שהצדדים הבינו. יתרה מזו, יש לזכור שאין מדובר בקודים צבאיים באופיים, ובמילון מונחים מוסכם מראש. מדובר בסופו של דבר ברמזים. רמזים בהם נעשה שימוש משום שאמירת הדברים כהווייתם אינה מקובלת ואף עלולה לעורר חשד, בבחינת "הכל יודעים כלה למה נכנסה לחופה, אלא כל המנבל פיו...". יתרה מזו, כאמור לעיל, ה"קוד" נשבר מקום בו דיברו במפורש על "קוק פרסי".

35. טענות הסנגור, בנוגע לכך שהסם נתפס ללא כפפות, או שלא בוצעה בדיקת DNA היו חשובים, לו היה בבדיקות אלה כדי להביא לפני בית המשפט תזה אשר תסתור את אחריות הנאשמים. אולם, אפילו היו נמצאים בסמים ממצאים פורנזיים של אנשים אחרים, בין שהם דומים לנאשמים דנן ובין אם לאו, לא היה בכך כדי לסתור את הראיות אודות מעורבות הנאשמים עצמם, על פי מראה עיני העדים. בכל מקרה, אפילו היה פגם מקצועי בהקשר זה, ואינו סבור כך, אין בכך כדי להאפיל על מהימנות הסוכן שהוכחה היטב, נוכח עדות השוטר אפי, הקלטת וקבלתה סמים בפועל.

36. למעט עניין הזהויה, הסנגור לא הצביע על סתירות או תמיהות משמעותיות בגרסת הסוכן או אפי, לא לגבי מפגש זה ולא לגבי מפגשים אחרים. אף בעיון בחקירה הנגדית, לא מצאתי פגם ממשי בעדויות אלה. יתר טענות הסנגור, נוגעות לשאלת הזהויה של הנאשם 2 והנאשם 3 כמי שהיו בשני המפגשים הראשונים, אשר באישום הראשון. עניין זה ייבדק בפרק מיוחד.

37. על עדות הנאשמים יהיה פרק נפרד. אולם, בשלב זה יש להידרש לגרסת הנאשמים, ובעיקר הנאשם 1, כדי לבחון אם הגרסאות יכולות להשתלב או לסתור את הראיות המפורטות. הנאשמים 2 ו-3 מכחישים כי היו במפגש כלשהו עם הסוכן. הנאשם 1, הודה בתשובתו לאישום ובסיכומים כי התקיים המפגש הראשון בצומת שוקת. הקושי בבחינת גרסת הנאשם 1 הוא שהנאשם אימץ כחקירה ראשית את הודעותיו במשטרה, בהם הכחיש כל מפגש עם הסוכן בביתו, וטען שבכל התקופה הרלוונטית פגש אותו רק פעם אחת, לקפה ליד בית המשפט. זאת, בניגוד לתשובתו לאישום, ובניגוד לדברים שמסר בחקירתו הנגדית. בחקירה הנגדית אישר כי פגש את הסוכן גם במפגש הראשון אשר בכתב האישום וטען כי הסוכן היה מסוכסך עמו, הגיע על מנת לישר ההדורים, והסוכן הציע לנאשם סמים, אגב כך. הנאשם אישר בחקירתו כי השיחה המוקלטת שהוגשה היא אכן השיחה ששוחח עם הסוכן. אולם, לשיטתו, הסיבה שבגללה לא מתקבלת תמונה מלאה משמיעת הקלטת, היא בגלל כל המקומות שרשום "לא ברור".

38. לא אכנס לשאלת מהימנות הנאשם 1 באופן כללי בשלב זה. הנאשם לא העיד לגופו של עניין ברוב חקירותיו ואף לא טרח ליתן גרסה מסודרת בחקירה ראשית. די אם אומר בשלב זה, כי גרסה זו לא הוטחה בעדי התביעה בעת שהעידו, לא עלתה בחקירה במשטרה, ולא הובהרה בחקירה ראשית, אלא באה בחקירה נגדית בלבד. יאמר כי שמיעת הקלטת אינה מתיישבת עם הטענה כי כל

מהות השיחה הייתה ניסיון פיוס, וכללה תכנים של הצעות לעסקה מצד הסוכן בלבד. לא ניתן כל הסבר מצד ההגנה כיצד בכלל ניתן לשלב את הגרסה הזו, אשר נולדה בשלב החקירה הנגדית, עם התכנים הנשמעים בקלטת. לא מצאתי לגרסה זו נקודת אחיזה כלשהי, ואיני מוצא נימוק כלשהו המאפשר ליתן בגרסה אמון מינימאלי, ולו מחמת הספק.

39. **סיכומי של דבר, ראיות התביעה לגבי מהלך המפגש הראשון, תוכנו ומהותו, הן מעולות שבמעולות, וגרסת הנאשם 1 כבושה, סתורה ותמוהה. די בכל האמור בשלב זה כדי לקבוע ממצאים אודות השתלשלות העניינים, כעמדת התביעה. זאת, לגבי המפגש הראשון, מיום 21.7.13. בשלב זה הדברים נקבעים בעיקר ביחס לנאשם 1, לאחר מכן ייבדק אם ועד כמה הראיות עומדות גם נגד הנאשמים האחרים.**

הראיות ביחס למפגש השני מיום 24.7.13

40. עתה, משפורטו הדברים בהרחבה רבה ביחס למפגש הראשון, ניתן לקצר ביחס ליתר המפגשים ולהצביע בקצרה כיצד הדברים עולים מהעדויות, ההקלטות והראיות הנלוות.

41. **הסוכן** מתאר את המפגש השני החל מעמ' 47 למטה. שם מתאר כי לאחר המפגש הראשון מסר לנאשם 1 כי חבר שלו בדק ה"חומר" והוא מעוניין לרכוש סם נוסף. זאת, תחילה במפגש בו הגיע עם אפי לבית הנאשם 1, ללא הודעה מראש אודות כוונת הרכישה. הנאשם 1 אמר לסוכן שאין לו, והיה צריך להודיע מראש, וכך סוכם שיתקשר אליו.

42. הסוכן מספר כי התקשר בערב ומסר כי רוצה לקחת "כבש". לדבריו, לו היה אומר את המילה "הרואין" בשיחה, מיד היה הנאשם 1 חושד בו. לדבריו, יכול היה להשתמש בכל מילה אחרת כגון "חומר", כי היה ברור למה הוא מתכוון (עמ' 48). הסוכן סיפר כי קיבל ממפעיליו 14 אלף שקל על מנת לקנות 100 גרם. כאשר הגיע לבית הנאשם, זה שלח את אותו בן שהיה במפגש הראשון בתחנת הדלק. לדברי הסוכן, הוא הסתכל וראה שזה אותו צבע. הנאשם 1 הציע כי הסוכן ישקול החומר, אך הסוכן אמר שיש ביניהם "אמונה", ומסר לו את הכסף. אז "הורה" לאפי להביא את הרכב ולחזור ברוורס, הרים את מכסה תא המטען, החביא הסם בתוך הגלגל הרזרבי והביא הסם למפעיל (עמ' 49).

43. **השוטר אפי** מספר על אירוע זה בעדותו החל מעמ' 139. בעדותו, אפי הוסיף על דברי הסוכן וסיפר כי בעת ההגעה בפעם הבאה (יום 23.7.13), הוגש להם קפה. הסוכן ביקש "מאה מהנמוך", כאשר הכוונה הייתה למאה גרם הרואין. אפי הוסיף גם כי כאשר הנאשם 1 אמר לסוכן שצריך היה לתאם טלפונית, השיב לו הסוכן שאין מדברים על דברים כאלה בטלפון, לכן העדיף לבוא ולהגיד. לדבריו עוד, הנאשם 1 אמר שאם יצליח לארגן זאת כבר באותו יום, ניתן יהיה לבוא ולקבל מאחד הבנים.

44. אפי המשיך וציין כי בעת המפגש הבא (הוא המפגש ביום 24.7.13), נכחו במקום הבנים. הבן שהציג עצמו בעבר כ"מוחמד" היה שם, וכן בן נוסף שחשב כובע קסקט. הנאשם 1 אמר ל"מוחמד"

זה משהו בערבית ואז "מוחמד" הלך לבית וחזר עם דבר מה שנראה כמו כדור טניס עטוף בנייר טואלט, ומסר את זה לאח שהיה חבוש בכובע קסקט. אח זה מסר את הדבר לסוכן. לדבריו, הנאשם 1 שוב הורה משהו בערבית ל"מוחמד", והסוכן, שכנראה הבין, מיד אמר שאין צורך במשקל, שהוא סומך על הנאשם 1. אז, לדבריו, הביא את הרכב והסוכן פתח את הבגאז', אך הוא עצמו לא ראה מה הסוכן עשה שם, כי לא הייתה לו "זווית" לראות.

45. אף כאן, **תמליל השיחה** (ת/10/ו) מאמת כי "ג'אבר" כפי שהוא מכונה במפורש בשיחה זו עצמה, פונה לאדם בשם עבד או אחמד, ומיד אחר כך לאדם "מחמד" ומבקש מאותו מוחמד להביא שקיות (שורה 37). יאמר כי בעת שמיעת הדברים בעצמי, אין הדברים מאוד ברורים, אולם בהחלט נשמע כי הנאשם 1 אמר את השם "מחמד" וכן פעמיים את המילה בערבית המדוברת "האת", היינו "הבא" (קטע זה מתחיל במונה 17:47). אף המשך הקלטת מאמת את התיאור של אפי, אודות הדיון בו הסוכן אינו מסכים לשקול. הסוכן גם נשמע מפציר בנאשם 1 לספור הכסף, (במשתמע - כשם שדרש ממנו לשקול). יאמר גם, כי בתחילת הקלטת נשמע שיש במקום אדם נוסף המשתתף בשיחה.

46. יש לציין כי המפגש המקדים ביום 23.7.13, בו הפתיע הסוכן את הנאשם 1 בהגעתו, ונתבקש לתאם מראש, מתועדת גם כן בהקלטה (ראו תמליל ת/17/ו) לרבות החלק בו אומר הנאשם לסוכן "יעני אם כן נגיד ל... לילד ש..." (שורה 454). המתאים לתיאור של אפי כי אמר שאם הנאשם לא יהיה נוכח, ניתן יהיה לקבל הסם מאחד הילדים. דבר, המחזק את עצם הקישור של בניו של הנאשם 1 לסחר בסמים של אביהם.

47. אף יתר **הראיות הטכניות** תומכות בגרסאות אלה: דו"ח המפעיל (ת/10/א), דו"חות השרשרת וכן חוות הדעת (ת/11/ה) המלמדת על נייר מקופל ובו שקית בתוך שקית, אשר בתוכו היו 100.32 גרם הרואין.

48. **נמצא שאף לגבי מפגש זה הראיות טובות בהחלט, עדות הסוכן מחוזקת בסיוע כפול, מאפי ומהקלטת. קשה למצוא פגם בראיות ביחס לנאשם 1, ולגבי הראיות נגד שני הנאשמים האחרים באירוע זה, העניין יידון בהמשך.**

האישום השני - מפגש מיום 5.8.13

49. יש לזכור כי הנאשם 1, בתשובתו לאישום, הכחיש לגמרי את עצם קיומו של המפגש הזה (בהודעתו במשטרה שאותה אימץ כחקירה ראשית הכחיש כל מפגש בביתו). על פי הטענה, נפגשו הסוכן ואפי עם הנאשם לבדו, ללא בניו. יוער כי ביחס לאישום זה מואשם הנאשם 2 על יסוד טביעת אצבע, ולא על יסוד נוכחות באירוע, ואף לעניין זה יוקדש פרק נפרד.

50. **הסוכן** העיד על המפגש הזה (בעמוד 49). הסוכן סיפר כי פגש את הנאשם 1 בהיכל המשפט בבאר שבע, וגם שוחח אתו מספר פעמים בטלפון. במפגש בבית המשפט סיפר הסוכן לנאשם 1 כי הוא מתכנן "יבוא של כמות גדולה. במפגש השני, "זה היה החג שלהם". כאשר הגיע, היה הנאשם 1

ישן. הסוכן העיר אותו וקנה ממנו עוד 100 גרם.

51. **אפי העיד** על אירוע זה מהזווית שלו, (עמוד 140 שורה 19 והלאה). אפי העיד כי מדובר היה במפגש קצר יחסית, בו לא שיתו קפה. הנאשם 1 לבד יצא אליהם, אמר שתכף חוזר, הלך וחזר מהבית עם גוש בכיס שהוא הניח על המדרכה. אז נשלח אפי להביא את הרכב, ראה שהסוכן פותח הבגאז', אך לא ראה מה עשה שם הסוכן.

52. **עיון בתמליל המפגש** (ת/12/ו) מגלה שגם כאן החיזוק סביר, אף אם מעט חלש מהתמלילים הקודמים, משום שאין התייחסות מפורשת לעסקה או לכסף. למעשה תמליל השיחה מגלה רק רמזים המלמדים על ביצוע עסקת סמים, אך לא מוכיח באופן ישיר. כך, בשלב מסוים, הסוכן שואל את הנאשם 1 "מה עם החרופ'?" (כידוע, בערבית חרוף משמעו כבש). הסוכן מבקש אחד "בלי שערות" (כנראה מלתא דבדיחותא). בהמשך, לאחר קטע של שקט ממושך (המתאים לכניסת הנאשם הביתה כעדותו של אפי), יש גם שיחה אשר חלקה אינו ברור, בו מדברים על המקום בו יש "לשים" דבר מה, אם רחוק או לא. קשה להבין למה הכוונה אולם, האסוציאציה המיידית של המשתתפים בשיחה מלמדת לכאורה כי מדובר בשאלה אם לשים הסם ברכב במקום רחוק או קרוב. שכן מיד הסוכן מספר לנאשם 1, על מישהו שהגיעו אליו בילוש, זרק "קריסטל" מהחלון וזה נדבק לשמשה של רכב הבילוש. דבר המלמד לכאורה, כי עניין של המיקום, קשור לנושא של זריקת סמים, נוכח בדיקה משטרתית אפשרית.

53. **החיזוקים הטכניים** הבאים לידי ביטוי בדו"ח המפעיל, אודות מסירת הכסף לסוכן וקבלת הסמים ממנו בסוף ההפעלה, בשילוב עם השרשרת וחווות הדעת המלמד על 100.99 גרם הרואין, במקומם עומדים כחיזוקים.

54. נוכח הכחשת הנאשם 1 את עצם קיומו של המפגש הזה, מן הראוי כאן להפנות הזרקור אל **שיחות הטלפון המוקלטות**. מדובר בשיחות בהן הסוכן מדבר עם הנאשם 1 לכאורה, ומכל מקום עם מחזיק הטלפון הנייד, שהנאשם אישר בחקירתו הראשונה שהיא שלו (0507171214). ראו התמלילים: ת/18-יב - מיום לפני כן בו מתאם הסוכן להגיע בצהריים ביום המחרת, ת/18-יג - מיום 5.8.13 שעה 14:36 בו אומר הסוכן לנאשם כי הוא בא בעוד חצי שעה, ובעיקר ת/18-יד - מאותו יום בשעה 15:02, בו מודיע הסוכן כי "אני פה בחוץ".

55. **לסיכום האישום השני**, אף כאן הראיות טובות. אף כאן יש עדות של שוטר אודות הגעת הסוכן אל היעד, מפגש אצל הנאשם 1 המביא דבר מה. כן יש לזכור כי בתחילה קיבל הסוכן כסף מהמפעיל, ובסוף מסר סם למפעיל. בהקשר זה, די בעדות השוטר כדי לשלול את עדות הנאשם 1, אשר טוען כי מפגש כזה כלל לא התקיים. עדות השוטר מגובה גם בתמלילי שיחות הטלפון. במהלך האירוע, יש לזכור כי הסוכן גם יודע שהוא מוקלט כל העת, ואינו יכול להמציא דברים שלא התרחשו. כן יש משקל לדברים הנאמרים בסוף השיחה, מהם משתמע כי ההקשר הוא המקום לשים בו את הסם, בהתחשב באפשרות שהמשטרה תבדוק הרכב. הדברים אינם מפורשים, וקטע זה בהקלטה אף אינו ברור. אולם, הדברים בהחלט משתמע מההקשר כשיחה אודות סמים. עוד יש לזכור כי עדות הסוכן נמצאה מחוזקת באופן יוצא מן הכלל בשני המפגשים הקודמים. **לפיכך, למרות שהחיזוקים חלשים יחסית למפגשים הקודמים, יש לראות בחיזוקים ביחס לאישום זה**

כחזוקים טובים המחייבים לקבוע ממצאים נגד הנאשם 1 בקשר למפגש הזה, על יסוד עדות הסוכן.

האישום השלישי - מסירת דוגמית מיום 3.10.13

56. האישום השלישי עניינו העברת דוגמית נוספת, של סם הרואין מסוג ואיכות שונים. אישום זה מיוחס לנאשם 1 בלבד, ואף המפגש הזה מוכחש על ידו.

57. **הסוכן** העיד בקצרה על אירוע זה, בשורה וחצי בעמ' 49 לפרוטוקול. אירוע, בו הוצע לו מראש דוגמא של הרואין זול יותר, ב- 120 ₪ לגרם. הוא הגיע לבית הנאשם וקיבל אכן דוגמית מתאימה. הסוכן סיפר כי באחת הפגישות הנאשם הציע לו להיות שותף שלו. דבר המשתקף בתמליל כפי שיתואר בהמשך.

58. אף **אפי העיד** על רכישה זו (החל מעמ' 140 ש' 27). אפי סיפר כי הגיעו בחג, כי ישבו עם הנאשם ב"מאהל" בו יושבים רק הגברים (כוונתו כנראה לשיג). לאחר אירוח עם קפה ותה הלכו הסוכן והנאשם לבד. אז הסוכן חזר, אמר לאפי "בוא". אפי הביא הרכב ושוב הסוכן פתח וסגר את תא המטען, מבלי שאפי ראה מה עשה. נמצא שהחיזוק המגיע מעדותו של אפי חלש יותר ביחס לאישום זה, שכן בשלב הקריטי, נפרדו הסוכן והנאשם מהשוטר הסמוי.

59. **בתמליל השיחה** ביחס לאישום זה (ת/15/ו), יש שיחה ארוכה מאוד של הסוכן והנאשם, בה בוחנים השניים לכאורה שותפות עסקית. על פני הדברים מדובר בעניין לא חוקי, שכן מדברים בהקשר אליו לאפשרות הגעה למאסר. עם זאת, לא מצאתי בתמליל חיזוק ישיר לעסקה עצמה.

60. אף כאן, **יש חיזוקים טכניים לאישום**. דו"ח המפעיל ת/15/א, דוחות השרשרת וחוות הדעת (ת/16/ה) המלמדת כי התקבל סם מסוג הרואין במשקל 0.9 גרם, מחזקים את עדות הסוכן.

61. מכל מקום, הכחשת הנאשם 1 את המפגש הזה, אינה יכולה לעמוד. לגבי אישום זה הראיות חלשות יותר מאשר הקודמות, באשר השוטר אפי אינו רואה את העסקה, וההקלטה לא מלמדת עליה באופן ישיר. **אולם, אין להסתנוור מאיכותם החריגה של הראיות ביחס לשני המפגשים הראשונים, במידה המקשה לראות כי גם כאן הראיות מחייבות הרשעה. ראשית, משום שהחיזוקים הרבים שהיו לעדות הסוכן לגבי המפגשים הקודמים כבר חיזקו את מהימנותו במידה שמחייבת לסמוך עליו עם חיזוק מועט בלבד. כך, בשים לב לכך שהסוכן אינו יודע מה בדיוק נקלט בהקלטה ומה לא נקלט, בעת מתן הגרסה הראשונה לחוקר בו ביום. בשים לב לחיזוקים הטכניים (החזרה עם הסם), ובשים לכך שהשוטר אפי מעיד כי הסוכן אכן פגש את הנאשם 1, הרי שיש לראות גם את האישום הזה כמוכח במידה מספקת לקביעת ממצא בפלילים.**

הראיות הקושרות את הנאשמים 2 ו-3 לאישום הראשון

מיקוד שאלת הזיהוי

62. פרק זה יש לפתוח בהנחה בדבר מהימנות הסוכן והשוטר אפי. זאת, משום שהסנגור לא הצליח להצביע על תמיהה ממשית, היכולה ללמד על בעיית מהימנות שלהם, כאשר עדותם ביחס לכל המפגשים נמצאה מאומתת ומחוזקת, הן בחיזוק הדדי והן בחיזוק עם הראיות החיצוניות, היינו ההקלטה והראיות הטכניות. זאת, מעבר לכך שהשוטר אפי פעל כאיש מקצוע, ללא כל היכרות קודמת עם הנאשמים, ומבלי שיש כל סיבה להניח כי יהיה לו אינטרס להפליל מאן דהו.

63. יחד עם זאת, אף בהנחה שמדובר בעדים מהימנים, כאשר מדובר בנאשמים אשר אין לעדים כל היכרות עמם הקודמת למעשים, לא די במהימנות. יש לבחון ולוודא כי תהליך הזיהוי של הנאשמים אינו משאיר פתח לטעות, או ספק טעות, שמא מצביע העד המהימן, בשגגה, על אדם חף מפשע. אין אני מסכים עם המדינה כי עד מזהה נאמן לומר על עצמו כי לא חלה אצלו טעות בתום לב וכי אף "בהאמינו לתומו שכל עדותו אמת היא, לא טעה, לא מתוך היסח הדעת ולא מתוך מגבלות הזיכרון האנושי ולא מתוך השפעות חיצוניות או תת הכרתיות" כלשונו של השופט חיים כהן בע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל פ"ד לב(2) 729 (1978). עניין זה חייב להיבחן בכלים אובייקטיביים.

64. יוקדם עוד, כי אין שאלה כזו לגבי הנאשם 1. זאת, הן משום שלסוכן היכרות ארוכת טווח עם הנאשם 1, הן משום שאפי פגש את הנאשם 1 לפחות 5 פעמים במהלך ההפעלות, ובעיקר משום שהנאשם 1 אישר, בכל אחת מגרסאותיו השונות, לפחות מפגש אחד מבין המפגשים המתוארים בכתב האישום, ובחלק מהגרסאות גם יותר. אולם, הנאשמים האחרים, בניו של הנאשם 1, לא היו מוכרים לסוכן ולשוטר מראש, הם נכחו בפחות מפגשים, וקולם נשמע בקלטות מעט מאוד, אם בכלל. מכאן, שיש לוודא כי הצבעת המדינה עליהם, איש כפי חלקו, אינה הצבעה שיסודה בטעות.

65. עם זאת, שאלת הזיהוי כאן אינה כשאלת הזיהוי הרגילה בתיקים פליליים, לחיוב ולשלילה. כעולה מההקלטה של המפגש הראשון, הנאשם 1 הציג לפני אפי והסוכן את בניו. מי שהלך והביא את הסם, עשה זאת כבן בית, על פי הוראות אביו, לכאורה. עוד עולה, כמצוטט לעיל, כי מתוך דברי הנאשם 1 בהקלטה עולה שלפחות בן אחד מעורב בעסקי הסמים, ומוסמך אף למסור סחורה ללקוחות, שכן הנאשם 1 אמר, כמשיח לפי תומו, שגם בהעדרו יכול "הילד" למסור את הסם. **נמצא ששאלת הזיהוי אינה נוגעת לזיהוי של מבצע עבירה מבין כל באי עולם, שאלת הזיהוי נוגעת אך ורק לאפשרות לזהות את שני מבצעי העבירות מבין שלשת בניו של הנאשם 1.** בהקשר זה יאמר, כי אין מחלוקת שלנאשם 1 שלשה בנים בלבד, הנאשמים 2 ו-3 וכן האח אחמד, אשר הוצג בחקירה הנגדית של הסוכן (עמ' 91, 92 ו-96) ובחקירה הנגדית של אפי (עמ' 153-154). הסנגור סבור שיש גם מקום לספק, שמא יש בלבול עם הדוד וליד, אשר העיד כעד הגנה. דומני כי בעניין זה לא מצאתי אינדיקציה ממשית שיש מקום לספקות. אולם, לגבי אפשרות הבלבול בין הבנים, הדברים עולים מההקלטה, ממנה משתמע בבירור כי הבנים דומים מאוד זה לזה. הדבר אף עולה בשלבים נוספים של החקירה והמשפט. **מכאן, ששאלת הזיהוי, בין הבנים לבין עצמם אינה טענה בעלמא, אלא טענה רצינית החייבת להיבחן היטב.**

66. עולה מהראיות כי עדי הראייה פגשו את בניו של הנאשם 1, כפי הנראה ארבע פעמים. ייתכן

שיש בהצטרבות מפגשים כאלה כדי ליצור מידה של היכרות, אשר מאפשר להעיד על הזהות של כל אחד, בשלב העימותים או בבית המשפט, ללא הליך זיהוי. זאת, למרות שכאשר מדובר בהבחנה בין דומים מן הראוי לוודא זאת. אולם, **השאלה אינה אם יכולים היום להבחין, השאלה היא בעת ביצוע המעשים יכלו כבר להבחין**. השאלה היא אם בעת שכבר למדו להבחין בין הבנים, ייחסו מעשים שכבר אירעו לפני שהבחינו, לדמות הנכונה.

67. דומה, שנוכח בטחון המדינה במהימנות עדיה, לא טרחה המדינה, לא בשלב החקירה ולא בשלב התביעה, להקפיד היטב לוודא את שאלת הזיהוי. כפי שיפורט בהמשך, בשלב החקירה, בעת שנתבקשו עדי הראייה להצביע על תמונות, הוצגה להם תמונה אחת בלבד כהצעת זיהוי. מדובר בשגיאה. שכן, למרות המהימנות לכאורה, עדיין יש חובה לוודא שאין העדים טועים בהצבעתם, כאמור. לפיכך, נכון היה לבצע הליך מדעי כלשהו, כגון מסדר זיהוי, לוודא את יכולתם לזהות. יתרה מזו, **הפרקליטות לא הגישה בצורה מסודרת כל ראיות לגבי הזיהוי שכן בוצעו, לא תיאור של אופן הצגת התמונות, לא תיאור מדויק של תאריכי פעולות אלה, לא תגובות של העדים ואפילו לא התמונות עצמן**. זאת, למרות שברור היה מהחקירה הנגדית, כי היחידה החוקרת כן תיעדה כראוי את כל אשר עשתה, לטוב ולרע.

68. יודגש כי ערכה של ההצבעה בבית המשפט, כאמצעי זיהוי נמוך ביותר, אם לא אפסי, כעולה מהפסיקה שהמדינה עצמה אזכרה. זאת, למעט במקרים חריגים, ולא מצאתי נסיבות המצדיקות לראות מקרה זה כחריג. אמנם, כאשר מדובר בשני עדים יש להצבעה הכפולה ערך מצטבר, אך עדיין אין בהצבעות מסוג זה כדי להוכיח זיהוי כראייה יחידה ושגתה המדינה שלא הגישה את מלוא התמונה בהקשר זה. אכן, **במסגרת החקירה הנגדית השלים הסנגור חלק נכבד מהחסר, ובכך השלים חלקית את פרשת התביעה**. אך בסופו של דבר, רכיב קריטי זה לא הוכח בבית המשפט בצורה מסודרת. בית המשפט מצא עצמו מלקט ראיות ואמרות, זעיר פה וזעיר שם, לבחון אם יש בהצטרבות הראיות כדי להוכיח את הזיהוי, אם לאו.

69. עוד יש לציין כי **משקל נמוך במיוחד יש לייחס להצבעה של רונן בבית המשפט, זאת משום שהוא התבלבל בין הבנים בעת העימותים**. הדבר בולט במיוחד בעימות עם נאשם 2 (אשר נעשה במהלך גביית הודעתו ת/6, וראו התמליל ת/6/ג, העימות מתחיל בעמ' 11 שורה 32, וראו כי במהלך עמ' 12 אינו זוכר היטב מה היה חלקו, ואף מייחס לו דברים אשר המדינה מייחסת לנאשם 3, ואז חזר בו). אמנם, הבלבול של אפי בעימות עם נאשם 2 היה הרבה פחות משמעותי (שם החל מעמ' 16), שכן הוא זוכר היטב שלא מדובר במי שהיה בתחנת הדלק וכן מדובר במי שהיה עם הקסקט, אך גם הוא לא זכר בדיוק מי עשה מה, שכן כפי הנראה לא נערך לו ריענון זיכרון לפני העימות (כנראה בצדק). יתרה מזו, נראה כי הסוכן כבר זכר יותר טוב לאחר זמן קצר כאשר נכנס לעימות עם נאשם 3 (ראו ת/7/ג החל מעמ' 13), וכל שכן אפי (ת/7/ג החל מעמ' 17). אמנם, יש להניח כי אז היה קשה לזכור במדויק מי הוא מי, כי מדובר היה חודשים לאחר העסקאות. לעומת זאת, לפני העדות בבית המשפט רוענו זכרוננו של רונן, לרבות התמונות שהוצגו לו בכל פעם ביום המעשה. כך, שאין לייחס לעצם הבלבול בעימותים משקל קריטי לעניין המהימנות. אולם, **לא ניתן לקבל הטענה כי בנסיבות כאלה יש ערך של ממש להצבעה בבית המשפט**.

שמות וכינויים

70. הבנים המעורבים מזהים על ידי העדים כינוי, בפרטים מזהים ובהצבעות. כן יש לזכור כי הכינוי (או השם) "מוחמד" או "מוחמד" גם נשמע בהקלטות. באחת ללא הקשר ברור, ובאחרת כמי שנתבקש להביא דבר מה, ולפי ההקשר, מדובר במי שהתבקש להביא סמים. ראשית, יש לברר את שאלת הכינויים, על מנת שניתן יהיה לדעת, הן ביחס להקלטה והן ביחס לכינויים בהם השתמשו העדים, למי מכוון בכל כינוי. המדינה טוענת, כבר בכותרת לכתב האישום, כי הנאשם 2, מוחמד, מכונה "חוסאם"; כן נטען כי הנאשם 3, מוסא, מכונה "מוחמד".

71. הראיות הישירות העיקריות לעניין הכינויים מופיעות בהודעות הנאשמים. **הנאשם 1**, אימץ כחקירה ראשית את הודעותיו במשטרה. **בחקירתו השלישית במשטרה**, אף שלא שיתף פעולה בעניינים שלגופו של עניין. **אישר כי לבן אשר שמו מוחמד, כינוי נוסף "חוסאם"**. הדברים נרשמו בהודעה עצמה ת/3/א, אף כי בתמליל (ת/3/ב) מופיע השם "חוסין", תחת "חוסאם". בהקשר זה ברור כי המתמללת כאן שגתה, ורשמה את השם היותר נפוץ. זאת, משום שהשם "חוסאם" נאמר על ידי החוקר כמה פעמים ונשמע היטב בקלטת החקירה בשלב הרלוונטי (אודיו ווידאו ת/3/ג). אמנם, בעת הצפייה, נכחתי כי השם "חוסאם" נשמע מפי הנאשם אך בקושי. אולם, החוקר חוזר על הדברים בבירור, והנאשם 1 מאשר במשתמע כאשר מבהיר ש"הרבה" קוראים לו כך. עם זאת, **יש להדגיש כי בהמשך החקירה, הנאשם 1 נשאל לגבי האפשרות שלבן השלישי, מוסא, יש כינוי מוחמד, ושולל זאת.**

72. אולם, **הכינוי של הנאשם 3 כ"מוחמד" יכול להילמד מדבריו שלו עצמו בפתח חקירתו הראשונה**, כמו גם הכינוי של אחיו כ"חוסאם". אמנם, כשנשאל ישירות, אומר שהכינוי שלו כמוחמד זה רק כאשר מתבלבלים ביניהם. אולם, כאשר הדברים באים כתשובה לשאלה הכללית אודות מי מתגורר בבית, בטבעיות מכנה נאשם 3 את אחיו "חוסאם", ומאשר את הצעת החוקר כי קוראים לאחיו "חוסאם" כשם שהוא עצמו מכונה "מוחמד". לאחר מכן מבקש שהחוקר לא ירשום את הכינוי "חוסאם" אודות אחיו, ועל עצמו אומר כי מכונה רק "מוסא". מפתחה זו של החקירה, **ניכר כי הנחקר למעשה מאשר כי כינוי אחיו הוא חוסאם והוא עצמו מכונה מוחמד, וגם ניכר כי הוא מבין שכדאי לו ליצור ערפל בעניין זה**. הנאשם 3, כזכור, לא העיד בחקירה ראשית, על מנת ליתן הסבר אחר לדברים אלה, וביקש לאמץ הודעתו כחקירה ראשית. בחקירה הנגדית, כאשר הושמע לו קטע זה של החקירה, טען תחילה כי לא אמר הדברים כלל, לאחר מכן אמר שהתבלבל עקב הלחץ של החוקר, ולאחר מכן אמר שאינו זוכר (עמ' 277 - 278). בלשון המעטה יאמר, כי הדברים בחקירה הנגדית לא היו משכנעים. **ניתן וראוי להסיק מחקירת נאשם 3 כי הכינויים הם כטענת המדינה.**

73. כפי שציינה המדינה בצדק בסיכומיה, **הכינויים "חוסאם" לנאשם 2 ו"מוחמד" לנאשם 3, עולים באופן משכנע וחד משמעי, מדבריו של עד ההגנה, הדוד וליד, בחקירתו במשטרה**. שם החוקר שואל את וליד בפשטות על כינויו שלו ועל כינויי האחיינים שלו (הנאשם 2 ו-3), וליד משיב לחוקר בפשטות, ללא בלבול וללא לחץ, בדיוק לפי התזה של המדינה. אם כי בתחילה, לא ידע וליד למי החוקר מכוון "יש חוסאם יש מוחמד איזה...?" ובכך גילה כי השמות כפשוטם, בעיניו,

הם "חוסאם" ו"מוחמד". משהובהרה השאלה, מציין לגבי הנאשם 2 "כל מי שמכיר אותו רק חוסאם קורא לו" ולגבי האחין מוסא, הוא הנאשם 3 "קוראים לו מוחמד", כך הוא מכנה אותו וכך "כל המשפחה קוראת". כן הבהיר, כי אלו כינוייהם "מאז שהם קטנים". וליד ממשיך ומציין כי "אני הכרתי אותם ככה" וכן "את השמות שלך אני לא מכיר בכלל" (ההדגשה נוספה, מדובר בביטוי שנשמע בחקירה, אך נרשם בתמליל כ"לא ברור"). למעשה, וליד הביע עמדה כי הרישום הרשמי שגוי. עוד יש להבהיר כי וליד הבהיר במפורש כי האח השלישי שמו "אחמד" ואין לו כל כינוי (בתמליל עמ' 14 והלאה בעיקר בעמ' 15 ו-16, בתיעוד החזותי ממונה 33:30, והלאה).

74. יש לציין כי בעדותו של וליד בהקשר זה בבית המשפט (החל מעמוד 282) טען כי כלל לא דיבר על הבנים של הנאשם 1 בעדותו, אלא על קרובי משפחה אחרים (עמ' 284). מאוחר יותר בחקירתו הסביר כי לחצו עליו במשטרה ולכן טעה (עמ' 288). לאחר מכן, כאשר מוטחת בו גרסתו במשטרה, השיב כי למוחמד (הנאשם 2) קוראים "אבו חוסאם", על שם הבן שיוולד לו אחרי שהוא יתחתן (!) (עמ' 289), וכי הנאשם 3 מוסא מכונה "אבו מוחמד", אף על פי שאין לו עדיין ילד, אלא מכונה כך בהקשר כלשהו לשם של הסבא.

75. מבחינת ממצאי מהימנות, כל מי שקורא את תמליל העדות בבית המשפט, יבין היטב כי אין ממש בעדות הזו של וליד בבית המשפט, וכי הכינויים "אבו חוסאם" ו-"אבו מוחמד", שלא בא זכרם עד עדות זו, אף לא מפי הנאשמים 2 ו-3 עצמם, הם המצאה על רגל אחת, עקב לחץ החקירה הנגדית. לעומת זאת, הגרסה שנמסרה במשטרה, נמסרה באופן רגוע, על מי מנוחות, בעקביות פנימית רבה, תוך כדי בדיחות, וניסיון של העד להבהיר לחוקר את הבלבול בין השמות. הרושם המתקבל מהחקירה במשטרה, בפרק זה, הוא כי ניכרים דברי אמת, בהיפוך מהדברים שנאמרו בבית המשפט.

76. אומר, כי תחילה ראיתי מקום לספק, אם ניתן לסמוך על הדברים שאמר וליד בחקירתו במשטרה. שכן, למרות שברור לגמרי כי גרסתו שם משקפת את האמת, ולא עדותו המוזרה בבית המשפט, עדיין מדובר באמרת חוץ, שהוגשה לשם השוואה ומהימנות, ולא לאמיתות התוכן. אולם, השאלה המסכמת של התובע, בה היה העד כבר מבולבל למדי מהמצאותיו, מגלה יפה האמת, והתשובה לה מהווה למעשה אימוץ של הגרסה במשטרה. כך, בהקשר לכינויו של הנאשם 3, שואל התובע את העד וליד "ואיך אחיו מוחמד קורא לו, חוסאם, איך חוסאם קורא לו?" והעד מוודא ומשיב "איך חוסאם קורא לו? ... קורא לו מוחמד" (עמ' 292). ובכך למעשה, וליד העיד הן על כינויו של נאשם 2 והן על כינויו של נאשם 3, בהתאם לעולה מהודעתו. **על רקע אופן מסירת הדברים במשטרה, ניתן בהחלט לקבוע כי משפט אחרון זה היה אמת, בניגוד לכל שאר הדברים שאמר וליד בהקשר זה בבית המשפט. נמצא שעדותו של וליד אכן מוכיחה את התזה של התביעה אודות כינויי הנאשמים.**

77. לעניין כינויו של נאשם 3 העיד גם הסוכן רונן. לדבריו, הוא אמנם פגש את שלשת הבנים של הנאשם 1, אך יודע רק שם אחד "מוחמד" (עמוד 103). הוברר כי הבן שהסוכן זיהה כ"מוחמד", הוא מוסא, נאשם 3, היינו מי שמכונה, לפי התזה של התביעה מוחמד (ראו העדות בעמ' 104 ובעמ' 107). **הסוכן העיד כי הנאשם 3 כונה "מוחמד" על ידי אביו. כמפורט לעיל, השוטר אפי**

גם כן העיד כי הנאשם 3 הציג עצמו לפניו בשם מוחמד, כאשר ישבו שניהם לבד בבית הקפה בצומת שוקת.

78. עוד עולה, כי הכינוי של הנאשם 3 כ"מוחמד" עולה גם **מתרגיל חקירה** שביצע החוקר נדב רפפורט. החוקר הסביר כי התרגיל נועד לזהות את נאשם 3, לאחר שמחומר החקירה עלה כי הוא מכונה "מוחמד". "בעצם בתרגיל אני ידעתי שבחדר חקירה נמצאים מוסא אלסאנע, אחמד אלסאנע, ווליד אלסאנע. אני נכנסתי לחדר, קראתי בשם מוחמד. מוסא לא ענה, אבל אחמד ווליד שישבו לידו, הצביעו עליו ואמרו מוסא, מוסא" (עמוד 187 לפרוטוקול). אכן, התנהגות ספונטאנית זו של אחמד ווליד (ודוק, אין מדובר בעדות שלהם, אלא בהתנהגות טבעית שלהם), מלמדת כי הנאשם 3, ששמו מוסא, מכונה "מוחמד".

79. לעניין **עדויות הנאשמים** בנקודה זו. כמוזכר לעיל, הנאשם 3 הכחיש את הכינוי מוסא, והכחיש כי אישר הכינוי בחקירה, למרות שעדותו מצולמת. אין ממש בעדותו של הנאשם 3 בהקשר זה. הנאשם 2 הכחיש את הטענה כי הוא מכונה חוסאם. אולם, לא מצאתי שיש לעדותו משקל מספיק כדי לעורר ספק, נוכח הראיות המשכנעות בעניין זה.

80. **סיכומי של דבר, המדינה הוכיחה היטב את התזה בדבר הכינויים של הבנים, הנאשמים 2 ו- 3. על יסוד הראיות שהובאו, יש לקבוע אכן כי הכינוי של הנאשם 2 הוא "חוסאם" והכינוי של נאשם 3 הוא "מוחמד". יש לקבוע כי, כאשר מי מבני המשפחה פונה ל"מוחמד", הרי שמדובר בנאשם 3, ולא בנאשם 2.**

קישור הנאשמים 2 ו- 3 למעשים קונקרטיים

81. **הסוכן הצביע באולם על הנאשם 3** כמי שהיה במפגש הראשוני בצומת שוקת. כך, הצביע בשבתו באולם בית המשפט על הנאשם 3 בציינו כי מדובר במי שנהג עבור אביו ברכב הברלינגו באותו אירוע (עמ' 91-92 בשילוב עם עמוד 95). צוין כי הבנים היו מארחים, **והסוכן אף ציין כי הנאשם 2 לא הקפיד על איסורי הרמדאן**, והיה יושב עם הסוכן ואפי ומעשן סיגריות (עמ' 95). הסוכן העיד כי **במפגש הראשון ביום 21 לחודש, הנאשם 1 אמר לבנו להביא "את זה", והבן מסר לו שקית שבה הייתה הדוגמית (עמ' 96-97, וראו כי בתחילה נראה שמדובר ביום 24 לחודש, אך בהמשך מובהר כי מדובר ביום 21 לחודש). יש להדגיש כי לגבי שלב זה של הפרוטוקול, לא ברור אם הסוכן מדבר על "מוחמד" כפי שהוא הכיר (הנאשם 3) או על הנאשם 2 שהוצג לו כ"מוחמד" בזמן הדיון (עמ' 95). עם זאת, בעמוד 101 הבהיר הסוכן כי מי שהביא את הדוגמאות במקרה זה הוא אותו בן שתצפת באירוע של ה- 24.7, שלא יודע את שמו, אך ברור מהקשרם של דברים שאין זה הנאשם 3.**

82. **לגבי העסקה השנייה (שהוא למעשה המפגש השלישי), ביום 24.7.13 העיד הסוכן כי הנאשם 3 הביא את ה-100 גרם הרואין.** עם זאת, הסוכן הבהיר כי הנאשם 3 לא ניהל מ"מ, לא קיבל כסף, לא סגר מחיר, ורק מסר מה שנתבקש על ידי אביו. הובהר היטב כי כאן מדובר בנאשם 3 (עמ' 98). כן הסביר הסוכן כי הבן האחר, זה שהביא את הדוגמאות בפעם הקודמת, "תצפת"

בעת ביצוע העסקה ביום 24.7.13 (עמ' 101). הסוכן נשאל, שלל במפורש את האפשרות כי מדובר באח השלישי אחמד (אשר הוצג לו בבית המשפט ויצא החוצה (עמ' 95)), וטען נחרצות כי מדובר בנאשם 2, עליו הצביע בבית המשפט (עמ' 101 למטה). הסוכן הבהיר לשאלות הסנגור כי כבר במפגש הראשון, ביום 21.7.13 פגש את כל הבנים (עמ' 102), וכך היה גם בעוד מפגשים. לדבריו, רק במפגש אחד לא פגש את הילדים, והנאשם 1 מסר שהם בעבודה (עמ' 102-103).

83. לעניין **אפשרות הבלבול בין הילדים**, אישר הסוכן כי לאחר מפגש ראשון, יכול היה לבלבל בין הילדים שכן הם מאוד דומים. אולם עתה, לאחר שפגש בהם כמה פעמים, אינו יכול להתבלבל עוד. זאת, למרות שמכיר רק שם אחד, את זה שכונה "מוחמד". הובהר עוד כי בעת חקירת הסוכן, התבקש להצביע על תמונות של הבנים, תמונות שהוצגו מתוך רישיונות נהיגה (עמ' 105). פעולה זו לא תוארה בבית המשפט באופן מסודר בחקירה הראשית, לא על ידי החוקר ולא על ידי הסוכן, והמדינה גם לא הגישה את התמונות עליהם הצביע הסוכן. עם זאת, הסנגור תיקן חלקית את מחדל התביעה בכך ששאל על כך בחקירה הנגדית. בחקירה הובהר כי בפני הסוכן הונחה תמונה אחת בכל פעם, ושאלו אותו במי מדובר, ללא ברירה של מספר תשובות (עמ' 106). נמסר, כי הסוכן זיהה כי, באחת התמונות, נושא התמונה נראה "צעיר מאשר במציאות" (עמ' 107). הובהר בהמשך, כי השיטה הייתה שהציגו לו תמונה אחת בכל פעם, ושאלו אותו "מי זה?" (עמ' 116).

84. מעבר לזיהוי תמונות, הבהיר הסוכן כי ראה את כל הבנים, במספר מפגשים, חלקם היו למשך חצי שעה או שעה. עם זאת, מציין כי בעת חקירתם הוכנס לחדרים לעימות עם ארבעה חשודים. לגבי שניים מהם אמר שהם לא היו מעורבים בעבירה, למרות שלגבי אחד מהם אמרו לו שזה בן של הנאשם 1, אך הוא ידע כי הוא אינו מעורב. אולם, כאשר מדובר היה במי שהיה קשור, ציין כי זה המעורב (עמ' 116-117). מכל מקום, הסוכן הדגיש כי הוא מזהה באולם את מי שהוא הכיר כ"מוחמד", והצביע על הנאשם 3 (עמ' 107). כאשר נשאל במי מדובר שהיה במפגש הראשון, שוב, לאחר שהובהר לו כי יש בלבול בשמות, עמד הסוכן על כך שהוא יכול להצביע על האדם, למרות ששוב אינו יודע את שמו (עמ' 117).

85. כך, מעבר למי שהגיע לצומת שוקת, הבהיר הסוכן בדיוק מי סייע בהבאת הסמים "אני אגיד לך תכף שלא יהיה בלבול. ב-21 לחודש שחזרנו מצומת שוקת והגענו אליו לבית, הבן האמצעי, זה שיושב באמצע [נאשם 2 - א"א], הוא הביא לי את הדוגמא הראשונה וגם את השנייה. ובמכירה של ה-100 גרם זה היה הבן שבצד ימין [נאשם 3-א"א]" (עמ' 119). הסוכן גם הבהיר כי ידע מי הוא הבן הקטן, שכן הם הוצגו בפניו.

86. אף **מעדותו של השוטר הסמוי אפי, עולות נקודות המאפשרות קישור של ילד מסוים למעשה מסוים**. כך בעמ' 138 מבהיר אפי כי מי שהגיע עם הנאשם לצומת שוקת, הציג עצמו בשם "מוחמד" וציין כי הוא בן 21. יוער כי ביולי 2013, היה הנאשם 3 בן 21, חסר 3 חודשים. לעומת זאת הנאשם 2 היה בן 23 וחודש, והבן אחמד הוא עוד יותר גדול (היה אז כבן 25, ראו פרוטוקול עמ' 95).

87. אפי מתאר גם בהגעה השלישית למקום, היינו יום 24.7.13 בו נקנה הרואין במשקל של כ-100 גרם, פעולה מובחנת של אחד הילדים. הוא מתאר כי המכונה "מוחמד", נשלח להביא את

הסם, וזה מסר לאחיו, שחבש באותה עת כובע קסקט, וזה מסר את הסם לסוכן (עמ' 140 ש' 8). לאחר מכן נתבקש על ידי התביעה לפרט בדיוק מה עשה הבן ששמו היה ידוע ומה עשה הבן עם כובע הקסקט. אפי, חזר על אותו תיאור לגבי מסירת ה-100 גרם, בהעברה מאח לאח (עמ' 142). הבהיר כי לא יכול היה לזהות איזה בן הוציא את הדוגמיות כאשר נחקר לאחר האירוע הראשון, אך לא היה מדובר במוחמד (עמ' 143). אפי גם לא זכר אם הוצגו לו שלשה בנים או ארבעה בחקירתו באותו יום. אולם, לגבי האירוע של מכירת 100 גרם, חזר והבהיר כי "מוחמד" הלך להביא הסם מהבית, ומסר לאחיו שחבש כובע קסקט. לגבי חובש הקסקט העיד אפי "האח הזה, עכשיו, אמרתי כבר שאני כן אוכל לזהות אותו, כי זאת פעם שנייה שאני רואה אותו, זה אותו האח שבמפגש הראשון הוציא את הדוגמיות מהכיס, אחת, ואחת הלך והביא מהבית. בפעם השנייה, הייתי כבר יותר בטוח לזהות אותו כי כבר יש לי את תווי הפנים שלו זכורים לי בזיכרון, ואמרתי שאני אוכל לזהות אותו" (עמ' 143). העד הבהיר כי פגש אותם גם פעם אחת נוספת, כאשר נכחו שם הרבה אנשים.

88. לגבי האח השלישי, אחמד, הסנגור העמיד אותו באולם בית המשפט ושאל את אפי "זה היה בכלל בכל העסקאות?" (עמ' 153 שורה 28). אפי הבהיר כי היה לו עימות עם דמות זו "ואמרתי שהוא לא לקח חלק בשום דבר. הוא היה שם בתה, קפה, דברים כאלה, אבל הוא לא לקח חלק פיזית בשום דבר" (עמ' 154 שורה 6). אפי אישר כי הוא דומה לאחיו, אך אמר כי הוא רואה הבדל, בין השאר בצבע העור.

89. לגבי הזיהוי של האח עם הקסקט (שאינו מכונה "מוחמד"), שאל הסנגור כיצד יכול היה לזהות אותו, בשם לב לכך שהקסקט מטשטש את מבנה הראש והמצח ומקשה אפילו לראות את העיניים. אולם, העד עמד על כך שלמרות זאת, הצליח בהחלט לזהות (עמ' 168-169). עוד הוברה, כי בחקירה המשטרתית, הוצגה לאפי תמונה של אח זה, ואפי הבהיר כי מדובר במי שחבש את הקסקט. אמנם, בחקירה הנגדית הוצג כאילו הצגת תמונה זו נעשתה לראשונה רק ביום 29.7.13 (עמ' 164 לפרוטוקול). עם זאת, כפי שהובהר בחקירה חוזרת, הדבר נעשה כבר במסגרת הודעתו ביום 23.7 (עמ' 181-182 לפרוטוקול). משמע, לאחר המפגש השני, בו לא הועבר סם, כבר יכול היה אפי להצביע על התמונה של זה שהיה עם הקסקט.

משמעות הדבר, שבמפגש שהתקיים ביום 24.7.13 בו הועבר סם בכמות של כ-100 גרם, אפי כבר היה במצב בו כבר הצביע בעבר על תמונה של הנאשם 2. משמע, בזמן אמת של אירוע זה, ידע כבר לזהות את הנאשם 2.

סיכום הראיות ביחס לנאשם 3

90. ביחס לנאשם 3, מבנה ראיות התביעה מתברר כמבנה איתן. אמנם, מתברר שהיה בלבול לגבי השם שלו, משום ששמו הרשמי הוא "מוסא" בעוד הוא כונה "מוחמד" כשמו הרשמי של אחיו. דבר שאפשר לסנגור לצטט בהרחבה בסיכומיו קטעים מתוך הפרוטוקול, המלמדים לכאורה על בלבול בשמות.

91. יחד עם זאת, מששקע האבק, מתברר כי זהותו של הנאשם 3, כמי שכונה "מוחמד" באירוע

מוכח היטב. ראשית, שני עדי הראייה, הסוכן והשוטר אפי, ציינו כי למדו את שמו של אחד הבנים "מוחמד". שניהם ייחסו ל"מוחמד" פעולות מסוימות ומוגדרות ביותר. עדויותיהם משתלבות היטב זו עם זו. מוחמד נהג ברכב הברלינגו בהקשר לפגישה בצומת שוקת, ולאחר מכן, במפגש אשר התרחש ביום 24.7.13, נשלח אל הבית להביא את הסמים. שני העדים הצביעו על נאשם 3 כמי שמזוהה על ידם כ"מוחמד", וזאת לאחר שהצביעו על תמונותיו כבר בשלב החקירות הראשונות, ובעימותים, כפי שהעידו. עוד יאמר, כי עצם הכרת אדם בשמו, יכולה לסייע להבחין בינו לבין הדומים לו, ולהקל על חריתת תוארו בזיכרון.

92. יתרה מזו, העד אפי מספר כי כאשר היה לבד עם מי שזיהה את עצמו כ"מוחמד", הוא סיפר שהוא בן 21. זהו פרט מזהה חשוב, כאשר באים אנו להבדיל בין שלשה אחים. שכן, זהו גיל המתאים אך ורק לנאשם 3, ואינו מתאים לנאשם 2 או לאח הגדול אחמד.

93. מעבר לכך, כאמור בפרק אודות הכינויים, הוכח היטב כי בני משפחתו של הנאשם 3 מזהים אותו כ"מוחמד", ואף הוא עצמו זיהה את עצמו כ"מוחמד". כינוי זה מחזק אובייקטיבית את ההצבעה של העדים, ומתקשר היטב להקלטה. שכן, השם "מוחמד" נשמע בבירור בהקלטה של המפגש השני, ביום 24.7.13, בהקשר להוראה להביא דבר מה. דבר המשתלב היטב עם העדויות המתארות את "מוחמד" כמי שהלך להביא את חבילת הסם מהבית.

94. נמצא כי הראיות הקושרות את הנאשם 3 למעשים המיוחסים לו בכתב האישום, אינן מבוססות אך ורק על עדות עדי הראייה. הראיות לגבי הזיהוי עצמו מתאשרות גם בהתאמת הגיל ושמיעת כינויו בקלטה. שילוב שני נתונים אלה מספיק והותר כדי להסיר כל ספק אפשרי לגבי הזיהוי.

סיכום הראיות ביחס לנאשם 2

95. הראיות הקושרות את הנאשם 2 לשני מעשי העבירה אשר באישום הראשון, פחות טובות. ראשית, בניגוד לנאשם 3 המזוהה על פי כינויו כבר במהלך ביצוע העבירות, אין עדי הראייה מכירים את הנאשם 2 בשמו, לא בשמו הרשמי "מוחמד" ולא בכינויו "חוסאם". הכינוי "חוסאם" גם אינו מופיע בהקלטה, ככל שאני שמעתי, ואף המדינה לא הצביעה על כך.

96. לעניין זיהוי של הנאשם 2, על ידי אפי, יש בוודאי קושי לגבי המפגש הראשון. בתום המפגש הראשון ציין אפי, אודות אותו אחד שמסר לאביו את הדוגמיות, כי אינו יכול להבדיל בינו לבין אחיו, נוכח הדמיון ביניהם (ד"ח נ/1 וכן בפרוטוקול עמ' 154-155). רק לאחר המפגש השני, שהתקיים ביום 23.7.13, נחרתה דמותו של עוד אחד מהבנים בזיכרוננו (מלבד "מוחמד" שכבר נקלט קודם). כך, שיכול היה להצביע על תמונתו. בעת הצבעה זו מסר כי, בדיעבד, הוא בטוח שזה גם מי שמסר את הדוגמיות יומיים קודם לכן.

97. אולם, עם כל הכבוד, המדינה לא הסבירה מדוע יש להצטרף לאפי בביטחונו בזיהוי בדיעבד, ומדוע אין מקום לספק שמא באירוע הראשון היה זה האח האחר אחמד שהביא הדוגמיות? הרי

דובר באחים שנראו דומים בעיניו של אפי במפגש הראשון. במפגש השני, ביום 23.7.13 חשב אפי שלמד להבחין ביניהם, ויכול היה להצביע על תמונה. אולם, בהעדר מסדר זיהוי פורמאלי, או כלי אובייקטיבי אחר, כיצד נדע כי אין מדובר בתעתוע זיכרון? הרי ייתכן, שלאחר שלמד להבדיל בין האחים, הזיכרון של האירוע הקודם, שהתרחש לפני שידע להבדיל, התחבר דווקא לדמות שאינה הדמות הנכונה. יש לזכור, כי בשאלות זיהוי, אין ערך לביטחון סובייקטיבי לאחר הצבעה, ללא חיזוק אובייקטיבי המלמד על נכונות ההצבעה. זאת, מעבר לקושי שבא לידי ביטוי בכך שאפי, גם בתום הפגישה ביום 23.7.13, התבקש להצביע על תמונה בודדת שהוצגה לו. לא הוצגו לו תמונות שלשת האחים על מנת לבחור ביניהם מי הוא מי, או כל בחינה אחרת של יכולת הזיהוי שלו.

98. בעניין הסוכן רונן, הדברים לא התבררו בבית המשפט. לא הוצג בבית המשפט תהליך הזיהוי וההבחנה שנערכה לו בהקשר לאירוע הראשון. נמסר כי הוצגו לו תמונות בודדות, בהקשר לשאלות, ולא מספר תמונות לבחור ביניהם. הליך זה לא תועד בצורה מסודרת, לא באופן הביצוע ולא בזמן הביצוע. אם כן תועד, לא הובא התייעוד בפני בית המשפט.

99. נוכח האמור, **יש מקום לספק ביחס לזיהויו של הנאשם 2 כמי שהעביר הדוגמיות לאביו במהלך האירוע הראשון.**

100. עתה, יש לבחון אם יש ראיות לגבי חלקו של נאשם 2 בעסקה השנייה, ביום 24.7.13, שזהו המפגש השלישי, לאחר שביום 23.7.13, לא הועברו סמים. אף כאן, המדובר בזיהוי המבוסס על עדי הראייה בלבד. לגבי הסוכן רונן, כאמור, ההליך לא הוברר כל צרכו, לא ברור מתי בדיוק הצביע על התמונה של הנאשם, ומכל מקום לא הוצעו לו כמה אפשרויות. עם זאת, בעסקה השנייה, שהוא המפגש שלישי עם הבנים, יש סבירות גבוהה הרבה יותר, כי הוא מצליח לזהות ולהבחין בין הבנים. לגבי השוטר אפי הובהר כי כבר יום קודם הצביע על תמונתו של הנאשם 2, ואף שתמונה זו לא הוגשה, יש בעובדה זו כדי לחזק מאוד את ההנחה כי עתה, בזמן אמת ביום 24.7.13, הרי הוא רואה במפגש אדם, שעל תמונתו הצביע יום קודם. דבר, המקל מאוד על קבלת הזיהוי, מפי עד מהימן. שילוב שני נתונים אלה, היה יכול, אולי, להעביר את שאלת הזיהוי לגבי אירועי יום 24.7.13 אל מעבר לסף הנדרש בפלילים.

101. אולם, לגבי האירוע עצמו יש קושי מכיוון אחר. לכאורה, יש סתירה לגבי השאלה מה בדיוק עשה הנאשם 2 באירוע. על פי כתב האישום, במהלך העסקה הזו, הנאשם 2 "תצפת" לעבר כביש הגישה. הסוכן רונן, בעדותו הראשית, לא ייחס לנאשם 2 דבר בשלב זה, וציין רק כי הנאשם 3 ("זה שהיה בתחנת דלק") "הביא לי את החומר". עם זאת, בשלב החקירה הנגדית, ציין הסוכן כי הנאשם 2 "תצפת" בזמן העסקה. לא הובהרה טיבה של פעולה זו, מתי נעשתה, היכן וכיצד.

102. לעומת זאת, השוטר אפי תיאר פעולה אחרת לגמרי. פעולה, שכלל אינה מתוארת בכתב האישום. לדברי אפי, הנאשם 2, היה בקרבת מקום ההמתנה שלו עם הסוכן. הנאשם 2 קיבל את הסם שהביא הנאשם 3 ומסר אותו לסוכן (עמ' 142 שורה 10, וראו גם עמ' 161 למעלה). לא הוסבר היחס בין שתי פעולות אלה, "תצפת" ו"מסר", אם נעשו זה אחר זה, או שאולי יש הסבר אחר לסתירה. בשים לב לכך שהסנגור לא עמד על הסתירה, לא חקר אודותיה וכך לא אפשר לעדים להתייחס אליה, אפשר שלא היה צריך לייחס לסתירה זו משקל מכריע. אולם, על רקע שאלת

הזיהוי, בשים לב לכך שלפי עדי התביעה היו שני האחים במקום, ובשים לב לכך שבכל זאת מדובר ברגע הקריטי של עסקת הסמים, רגע מסירתו לסוכן, יש כאן קושי, האם הנאשם 2 ביצע במו ידיו את המעשה? או שמא תצפת ברגע הקריטי? **הסבר אפשרי אחד לסתירה בין שני עדי התביעה, ששניהם נמצאו מהימנים, הוא כי הפער בין שתי הגרסאות נובע מבעיית זיהוי.** נמצא שלא זו בלבד ששאלת הזיהוי לא הוכחה היטב, יש לכאורה קושי בראיות המחזק את שאלת הזיהוי. **לפיכך, יש מקום לספק אודות זיהוי הנאשם 2, גם כמי שביצע מעשה עבירה מוגדר ביום 24.7.13.**

טביעות האצבע של נאשם 2 - באישום השני

103. אין מחלוקת כי הנאשם 2 לא נכח בעת ביצוע העסקה ביום 5.8.13, נושא האישום השני. על פי כתב האישום, ולפי עדויות הסוכן רון והשוטר אפי, הנאשם 1 לבדו ביצע מכירה זו. אולם, חבילת הסם שנתפסה באותו יום הועברה לבדיקה, ולכאורה נמצאה עליה טביעת אצבעו של הנאשם 2. מכאן האישום נגדו.

104. יאמר, כי הנחת הצדדים בתיק זה היא כי אכן נמצאה טביעת אצבע של הנאשם 2. אולם, בקלסר המוצגים המוסכם שהוגש, לא מצאתי חוות דעת מומחה להשוואת טביעות, אודות התאמת טביעות האצבע. יש חוות דעת אודות הפקת פזית, של טביעות האצבע (ת/14/א), ממנו עולה כי על מוצג שסומן במז"פ "1א1" נמצאו שלוש טביעות. יש מברק, לא חוות דעת, כי טביעה מספר 2 מתאימה לנאשם 2, כ"זיהוי ראשוני" (ת/14/ב). **למותר לציין כי אין די במברק שכזה, ועל המדינה להגיש חוות דעת מומחה כדי לעניין התאמת טביעות האצבע כדי לבסס הרשעה.**

105. אולם, אפילו בהנחה כי טביעה זו נמצאה, איני סבור כי ניתן להרשיע את הנאשם 2 על יסוד השוואה זו. שכן, כעולה מחוות הדעת אודות הפקת טביעת האצבע, בשילוב עם חוות הדעת המומחה מן המעבדה האנליטית אשר פרק את המוצג הראשונה וסימן את חלקיו, כי הטביעה לא נמצאה על הסם עצמו (והרי מדובר באבקה), אלא על שקית. יובהר כי במעבדה האנליטית תוארו ארבע אריזות, גרב, שבתוכה נייר, שבתוכה שקית (סומנה "חיצונית"), ובתוכה שקית נוספת (סומנה "פנימית"). השקיות תוארו כשקיות חד פעמיות.

106. טביעות אצבע נמצאו אך ורק על השקית ה"חיצונית". לבית המשפט לא הוגשה תמונה של שקית זו ולא השקית עצמה, ולפיכך אין לדעת את סוגה וטיבה. אולם, בהעדר ראייה אחרת, יש לחשוש, ולהניח לטובת הנאשם, כי השקית היא בבחינת "חפץ נייד". חפץ, היכול לעבור מיד ליד, ולקבל טביעות אצבע של משתמשים שונים, עוד בטרם בוצעה בו עבירה.

107. אכן, הימצאות טביעת אצבע על אריזה של סם מקימה ראייה לכאורה כי מי שנגע בשקית הוא למעשה מי שארז את הסם. זו התזה של התביעה.

108. יחד עם זאת, המדובר בראייה נסיבתית, ואין בראייה נסיבתית כדי להביא להרשעה אם ניתן למצוא לה הסבר מזכה, שהוא הסבר סביר ומוחשי. במקרה זה, מדובר בסם שלכאורה נמסר לכאורה לסוכן על ידי נאשם 1, המתגורר עם הנאשם 2 באותו בית. לעיתים מי שמטפל, מכין ומוכר

סמים, מחזיק שקיות מיוחדות המיועדות לכך. כך מלמד ניסיון החיים. אולם, במקרה דנן, אין כל ראייה המוכיחה זאת. המדובר בבית מגורים משפחתי, וישנם מספר תסריטים המאפשרים טביעת אצבע של בן בית אחד על שקית בו עשה שימוש בן בית אחר. לדוגמא, מן הסתם, יש במטבח הבית שקיות בהן נעשים שימושים חוזרים. ייתכן בהחלט ששקית, אשר החזיקה בעבר ירקות, סנדוויץ' או פרי, אשר נתרוקנה מתפקידה הראשון, נתפסה לאחר מכן לשם אריזת הסם. אפשרות נוספת היא כי השקית מגיעה מחבילה של שקיות חד פעמיות; וזאת כאשר בן בית אחד נגע בחבילת השקיות ונטל שקית אחת, ותוך כך נגע בשקיות נוספות לפני שנעשה בהן שימוש על ידי אחר.

109. ודוק, אפשרויות אלה אינן תלושות מן המציאות, ואינן רחוקות מן ההגיון, שכן, כאמור, טענת המדינה היא כי בן משפחה אחר הוא אשר מכר את הסמים. אף אם התזה של אשמה מסתברת הרבה יותר מהתזה של חפות, בהעדר ראיה לסוג השקית, מצבו, והמיקום המדויק של טביעת האצבע, לא ניתן להגיע לממצא מרשיע מעבר לספק סביר כנגד הנאשם 2.

110. המדינה קובלת על כך שהנאשם 2 לא העלה בחקירתו את התזה כי נגע בשקית בבית, ואף לא מסר הסבר זה בעדותו, עד אשר התשובה הוכנסה לפיו על ידי הסנגור בהתנגדות. אולם, בהקשר זה איני יכול להסכים עם המדינה. עיון בחקירת הנאשם 2 במשטרה מלמד כי הנאשם 2 כלל לא נשאל על כך שטביעת האצבע נמצאה על שקית. מן הראוי היה שהחוקר יאמר זאת במפורש, ולהציג לו, אם לא את השקית עצמה, לפחות תמונה. כעולה מתמליל חקירת הנאשם 2 (ת/5, עמ' 27-28) הוטח בפני הנאשם 2 כי "טביעות האצבע שלך נמצאו על הסמים האלה", ללא אזכור השקית. הנאשם 2 השיב במילים "לא נכון" וכן "אין מצב, אני לא נוגע בסמים".

111. בחקירת הנאשם 2 בבית המשפט נשאל על ידי התובע בניסוח מעט שונה, כאשר נאמר לו כי "על החבילה של ההרואין שהוא נתן הייתה טביעת אצבע שלך". אף כאן, תגובת הנאשם הייתה "אין מצב" (עמ' 265). הסנגור התנגד, ותוך כדי התנגדותו התייחס לכך שטביעת האצבע נמצאה על שקית ניילון. לאחר מכן הנאשם 2 השלים את תשובתו כי, אם מדובר בניילון, ייתכן שהוא השתמש בניילון וזרק ואז מישהו אחר השתמש בניילון (עמ' 266).

112. אכן, תשובת הנאשם 2 בהקשר זה באה לאחר "עזרה" של הסנגור, שהייתה גבולית מבחינת התנהלות הולמת בדיון. אולם, לטעמי, נוכח טיבו של החפץ, אפילו היה הנאשם 2 משקר בהקשר זה, או שותק, לא היה בכך כדי לחזק את ראיות התביעה במידה המספקת להרשעה. יש לזכור כי הנאשם 2 בוודאי יתקשה ליתן הסבר המצביע על אביו או על אחיו כסוחר סמים, בטענה שאולי מי מהם השתמש בשקית שהוא נגע בה. שכן, לא ירצה לסבך את בני ביתו (השוו ע"פ 7293/97 ז'אפר עאמר נ' מדינת ישראל פ"ד נב(5) 460 (1998)). בהתקיים תזה סבירה מזכה, אין להרשיע על יסוד ראיות נסיבתיות, אף אם לא נטענה התזה על ידי הנאשם, ובלבד שיש הסבר מדוע לא נטענה.

113. סיכומו של דבר, אין די בראייה הפורנזית כדי להביא להרשעת הנאשם 2 על יסוד טביעת האצבע. זאת, הן בהעדר הוכחה פורמאלית של ההשוואה באמצעות חוות דעת מומחה, והן משום שמקום מציאת הטביעה על שקית, חפץ נייד ביתי, כאשר שקית הסם נתפסה מידו של בן בית אחר, אינו מחייב מסקנה סבירה אחת בלבד. קיימים הסברים אפשריים, אף אם רחוקים מעט, המתיישבים עם חפות הנאשם.

פרשת ההגנה

114. פרשת ההגנה כללה את עדויותיהם של הנאשמים וכן את עדותו של וליד אל סאנע, אחיו של הנאשם 1, דודו של הנאשמים 2 ו-3. הסנגור העיד את הנאשמים על ידי הגשת הודעותיהם במשטרה תחת חקירה ראשית, למעשה תוך אימוץ הנאמר בהם, והעמדת הנאשמים לחקירה נגדית בלבד. לא ירדתי לסוף דעתו של הסנגור בהקשר זה. הרי, חלק מהסוגיות החשובות במשפט כלל לא באו לידי ביטוי בהודעות הנאשמים. יתרה מזו, במסגרת החקירה הנגדית, חלק מהנאשמים אף התכחשו לחלק מהדברים שאמרו במשטרה. דבר שיצר לכאורה סתירה בין העדות הראשית לבין החקירה הנגדית. הנאשמים בכך גם ויתרו על האפשרות לספר את סיפורם באופן רציף ומשכנע, על מנת להתרשם מהדברים בבית המשפט. לנאשמים 2 ו-3 שטענו להד"מ, הנרטיב הסיפורי השלם פחות חשוב. אולם, ביחס לנאשם 1, אשר מבקש ליתן משמעות אחרת לקשרים עם הסוכן ולמשמעות המפגשים עמו, הדבר שקול כמעט כויתור על מתן עדות בכלל.

115. קושי נוסף משמעותי בפרשת ההגנה, שהסנגור למעשה נוקט קו שונה ממה שנקט הנאשם 1 לגבי רכיבים קריטיים של תיק זה. כך לדוגמא, הסנגור הסכים להגשת כל ההקלטות, לא חקר את המתמללים, ולא הטיח בפני עדי הראייה, אפי והסוכן כי לא הנאשם 1 הוא הנשמע בהקלטה. יתרה מזו, הסנגור בסיכומיו אישר כי קולו של הנאשם 1 נשמע בהקלטה, אם כי חלק מהדברים אינם ברורים. אולם, הנאשם עצמו בפתח חקירתו הנגדית, כאשר נשאל אם קולו נשמע, אמר חד משמעית "לא, לא הקול שלי" (עמ' 218 שורה 12) וכן "לא יודע. לא זיהיתי שום קול" (עמ' 219, שורה 18). נמצא, שהסנגור בעצמו אינו לוקח את דברי מרשו ברצינות, ומדוע הוא מצפה שבית המשפט יעשה כן?

116. הסנגור הצביע בסיכומים על כך שנאשם 1 מסר גרסה במשטרה מבלי להיוועץ בעורך דין. בסיכומים בעל פה הבהיר הסנגור כי אינו טוען נגד קבילות ההודעה בשל כך, שהרי הוצע לנאשם להיוועץ בעורך דין, אלא טוען הוא למשקל הדברים. אף כאן, איני יורד לסוף דבריו של הסנגור, אם ההודעה במשטרה אינה ראויה לאמון מלא, מדוע לא העיד הנאשם 1 בחקירה ראשית לומר את דברו? מדוע לא מסר גרסה מסודרת לגופו של ענין? מדוע לא הסביר בצורה ברורה כיצד התנהל בחקירתו במשטרה ומדוע כך התנהל? הימנעות הנאשם 1 מליתן עדות בהקשר זה מעוררת ספקות של ממש ביחס לעדותו, עוד בטרם הכניסה לגופו של עניין.

עדות הנאשם 1

117. מכיוון שההודעות במשטרה הוגשו כחקירה ראשית, יש לציין כי עיקר תגובת הנאשם 1 בחקירתו במשטרה היא למעשה שתיקה, שתיקה שיש בה חיזוק של ראיות התביעה. לא מדובר רק בחיזוק פורמאלי, אלא בחיזוק מהותי, שכן אופן השתיקה עושה רושם כי הנאשם יודע היטב שיש לו מה להסתיר, ולפיכך מנסה להתחכם בתשובותיו.

118. בחקירתו הראשונה (ת/1) הנאשם 1 מציין פרטי רקע, טוען כי מכיר את הסוכן רונן מהכלא, דיבר עמו מספר פעמים מאז בטלפון, ופגש אותו רק פעם אחת, בבית קפה ליד בית המשפט.

הנאשם הכחיש חד משמעית כי מכר סמים לסוכן. כן טען כי בניו עובדים ואין להם קשר לסמים.

119. בחקירתו השנייה (ת/2) הנאשם 1 ממשיך להשיב לשאלות אודות מצבו הכלכלי. אולם, מהרגע שהוא נשאל אודות העבירות המיוחסות לו, הנאשם 1 מסרב להשיב לגופו של עניין. תחת זאת, משיב שהוא כבר ענה בחקירה הקודמת או כי אין לו מה להוסיף. זאת, למרות שנשאלו שאלות שכלל לא נשאלו בפעם הקודמת. למרות שהנאשם 1 לא התבטא באופן פורמאלי באמירה כי הוא בוחר לשמור על זכות השתיקה. הרי שזה מה שהוא עושה בפועל. תופעה דומה חוזרת **בחקירתו השלישית** (ת/3). תחילה הוא נאות להשיב על עניינים משפחתיים (בהם לעניין שמות וכינויים של בניו). אולם, כאשר מגיעות שאלות לגופו של עניין, כגון כאשר משמיעים לו קלטות של המפגשים עם הסוכן, הנאשם 1 שוב שותק בפועל, תוך טענה כי כבר מסר את גרסתו, למרות שהוא נשאל שאלות חדשות.

120. הנאשם, למרות שהובהר לו כי הימנעות מלהשיב מחזקת הראיות נגדו, נמנע מלהשיב לשאלות מהותיות. הוא משיב סלקטיבית לעניינים שנראה לו שאינם נוגעים לגופו של עניין. אולם, הוא מתחמק באופן ברור מתשובות לשאלות ענייניות. משמעות הדבר כפולה. ראשית, שתיקתו מחזקת הראיות נגדו, כאמור. יתרה מזו, התשובות שנשמעות מפיו בפעם הראשונה בחקירה נגדית, הן בבחינת גרסה כבושה.

121. כאמור, לאחר שתיקה רחבה במשטרה, והימנעות מעדות ראשית, נחקר הנאשם 1 בחקירה נגדית. בחקירה זו נשמעה לראשונה הגרסה לפיה אכן פגש את הסוכן בצומת שוקת, אך התלווה לשם על ידי אדם אחר, שלא בא זכרו עד אותו שלב של המשפט, ולא על ידי אחד מבניו. לשאלה מדוע לא סיפר זאת במשטרה השיב "לא שאלו אותי". הנאשם אישר לראשונה (למעט בתשובה לאישום) כי רונן ואפי הגיעו אליו הביתה לאחר פגישה זו, וגם על כך אמר כי במשטרה "לא שאלו אותי" (עמ' 220-223). טענה, שהיא באמת מחוצפת במיוחד, בשים לב לכך שבחקירה במשטרה כאשר הנאשם נשאל על כך, לא פעם ולא פעמיים, טען תחילה כי הדבר לא קרה, ולאחר מכן בכל פעם שנשאל טען כי כבר מסר את גרסתו!

122. אז, הנאשם טען כי בפגישה הזו הסוכן הציע לו סמים, ולא הוא הציע לסוכן. הנאשם 1 גם אישר כי ההקלטה שהוגשה היא ההקלטה שלו עם הסוכן (עמ' 224), למרות שטען בתחילת החקירה כי קולו אינו נשמע באף הקלטה (עמ' 218-219). הנאשם טען כי השיחה לא נשמעת משום ש"90% ממה שרשום שמה הכל לא ברור" (עמ' 225).

123. לעניין יתר הפגישות, טען הנאשם בחקירתו כי פגש בסוכן באותו פעם, בו היה בצומת שוקת והגיע אליו הבייתה, וכן ליד בית המשפט בבית קפה. לכל היותר "פעמיים שלוש". כאשר נשאל כיצד זה במשטרה אמר שנפגש רק פעם אחת ליד בית המשפט, בתשובה לאישום אמר פעם אחת בצומת שוקת ולקיה, ועתה טוען כי נפגש פעמיים או שלוש, השיב "לא יודע" וכן "הזכרון שלי לא הכי טוב" (עמודים 231-232). כך, גם בהמשך, כאשר נשאל הנאשם 1 על שיחות הטלפון של הסוכן עמו, השיב בעיקר "לא זוכר" (עמ' 233).

124. לעניין תוכן המפגש בצומת שוקת, מעבר לכך שלדברי הנאשם הסוכן הציע לו סמים, טען

הנאשם 1 כי מטרת השיחה הייתה פיוס (ראו לדוגמא עמ' 223, 234 ו-235). הנאשם 1 טען כי כנראה שהסוכן מפליל אותו, על מנת להתנקם בו בגלל הסכסוך מבית הסוהר. למותר לציין כי גרסה זו לא עלתה בשלב מוקדם יותר במשפט. נקודה חשובה זו, אינטרס נקמה אישי של הסוכן, היא בבחינת גרסה כבושה מובהקת. למותר לציין כי למרות שהסנגור חקר את הסוכן ארוכות אודות המניעים שלו, בהקשר לשיקום, תשלומים שקיבל ועוד, לא הטיח בו הטענה כי מונע מרצון אישי לנקמה כלשהי. לו היה אמת בגרסה זו, לא זו בלבד שהיא הייתה מוטחת בסוכן, הנאשם היה מעיד בעדות ראשית ומפרט משהו אודותיה, מלבד אמירה סתמית כי היה סכסוך.

125. איני רואה צורך להרחיב עוד בעניין חקירה זו של הנאשם 1. שכן, חלק נכבד מהדברים פורטו גם בפרקים קודמים, בהקשר לכינוי הבנים ולהשוואת הגרסה של הנאשם למפגש עם גרסת הסוכן. כאמור לעיל, הקלטת מוכיחה היטב את גרסת הסוכן.

126. **סיכומי של דבר**, הנאשם לא העיד בחקירה ראשית, אימץ הודעותיו במשטרה ואז סתר אותן, מסר גרסאות כבושות לגבי נקודות עיקריות, לשאלות טובות וחשובות השיב לעיתים שאינו זוכר, ולעיתים טען שלא נשאל בחקירתו, למרות שכן נשאל ועיקר חקירתו היא בפועל שתיקה. **ככל שיש משקל כלשהו לעדות הנאשם 1, מדובר במשקל שלילי. זוהי עדות שטיבה שתיקה, כבישה וסתירות, ובכך מחזקת היא את ראיות התביעה במקום לסתור אותם או להסביר אותם.**

עדות הנאשם 2

127. הנאשם 2 גם כן אימץ את הודעותיו במשטרה כחקירה ראשית (ת/4, ת/5 ו-ת/6). יאמר כי לגביו, הדברים פחות משמעותיים, שכן גרסתו היא גרסת להד"ם. הנאשם 2 טוען כי כלל לא היה בבית בימים בהם בוצעו העסקאות, וכלל לא פגש את הסוכן ואת אפי, מעולם. הנאשם 2 לא שתק בהודעותיו הראשונות במשטרה, אלא השיב לשאלות, ולו בהכחשה קצרה וחדה.

128. עם זאת, בהודעתו השלישית, נוקט הנאשם 2 בשתיקה, באותה טכניקה של אביו. במקום להצהיר כי הוא שומר על זכות השתיקה, עונה הנאשם 2 לכל שאלה כי כבר השיב בחקירות הקודמות. זאת, למרות שהחקירה השלישית פותחת בנושא שלא עלה בחקירות הקודמות, שאלת הכינויים. המשך החקירה היה למעשה עימותים עם הסוכן ואפי. בשלב זה, בתשובה ה"פורמאלית" הנרשמת על ידי החוקר למחשב, ממשיך הנאשם 2 באמירה כי "כבר השיב". בכך בפועל בוחר בשתיקה ומחזק ראיות התביעה. עם זאת, כעולה היטב מהתמליל, הנאשם 2 בהחלט כן הטיח בסוכן כי הוא שקרן וסתם הורס משפחות. דבר המחליש מעט את משקל שתיקתו. עם זאת, עצם הבחירה בשתיקה בחקירה הפורמאלית יש בה כדי לחזק את ראיות התביעה.

129. החקירה הנגדית של נאשם 2 נפתחה בנושא של הכינויים. לא אכנס שוב לעניין זה, אציין רק כי הרושם שיצר הנאשם 2, לא היה חיובי. מעבר לכך שלא העיד בחקירה ראשית, לא עורר רושם בתשובותיו לחקירה הנגדית כי משנתו סדורה. כך, טען כי אם המעביד מכנה אותו "חוסאם" הרי זה מחמת בלבול עם אחר. אולם, לא ידע להצביע על אדם אחר בעבודה עם שם דומה (עמ' 257). הוא העלה טענת אליבי, על דרך טענת השמא, שכן לא זכר מתי היה בעבודה, ומתי היו העסקאות,

אך לאחר מכן אמר ש"בוודאות" היה בעבודה (עמ' 262).

130. לגופו של עניין הוא ציין כי הוא ואחיו עובדים באותו מקום, ובדרך כלל עובדים באותם ימים, אם כי ייתכן שהיה יום בו אחד מהם עבד ואחרים לא (עמ' 264). לדבריו אין הם נוסעים ברכב הפז'ו פרטנר של אחיו לעבודה, אלא ברכב מאזדה כלשהי של מקום העבודה. כן טען כי מעולם לא חבש כובע, כטענת עדי התביעה (עמ' 267).

131. לאחר מכן מוסר הנאשם 2 גרסתו לעניין טביעת האצבע, ועל כך פורט בפרק המתאים.

132. **סיכומו של דבר, עדותו של הנאשם 2 לא הייתה משכנעת. אין בה כדי לעמוד מול ראיות טובות, או אפילו בינוניות. עם זאת, אי אפשר לומר כי נתגלו בעדותו שקרים בוטים או סתירות קיצוניות וחד משמעיות שיש בהן כדי לסייע לראיות התביעה.** שכן, הסתירות לגבי האליבי, ניתנים להסבר בכך שהנאשם סבור כי מן הסתם היה בעבודה, אך אינו בטוח, וכך עובר מטענה כי הוא בטוח לטענת "שמא". העדות אינה עוזרת לנאשם, ופוגעת בו מעט. החיזוק לראיות התביעה הוא בעצם סגנון העדות, השתיקה בחקירה השלישית, וההימנעות ממתן חקירה ראשית.

עדות הנאשם 3

133. הנאשם 3 גם כן בחר להעמיד את חקירתו במשטרה כעדות ראשית. בניגוד לנאשם 2, הרי לגבי הנאשם 3 הדבר באמת בעוכריו. שכן, כפי שפורט היטב בפרק העוסק בשמות ובכינויים, הנאשם 3 סתר את גרסתו במשטרה באופן חזיתי. הכחיש שאמר דברים שצולם אומר, ואז טען לבלבול, והכל באופן בלתי משכנע בעליל, כמפורט לעיל.

134. למעשה, אין חקירתו הנגדית כוללת רכיבים רבים נוספים למעט עצם ההכחשה של עיסוק בסמים וטענת האליבי. ולמעשה, במהלך חקירתו במשטרה כבר הוטחו בו הטענות, לפיהן ביצע את העבירות. לפיכך, **ניתן לסכם ולומר שהרושם מעדותו בהחלט שלילי, הסתירות לעומת הדברים במשטרה והסתירות הפנימיות, אינן מאפשרות מתן אמון בעדותו בבית המשפט. העובדה שלא העיד בחקירה ראשית, ולא מסר סיפור מלא ברור וקוהרנטי אודות עדותו במשטרה כאשר הוא חזר ממנה בחלקה, מקשה לראות את עדותו בבית המשפט כמשכנעת.**

135. עדותו של הנאשם 3 במשטרה, היא למעשה הכחשה. טענת האליבי שלו הייתה יותר חד משמעית מעדותו של נאשם 2. הוא טען כי לא היה במקום, כי היה בעבודה וכי המעביד יכול להעיד על כך. לדבריו, לא פגש בסוכן ולא באפי, ואין לו כל קשר לעסקאות הסמים הנטענות. אולם, **אין בעדותו במשטרה כדי לעמוד מול הראיות נגדו, במיוחד נוכח הסתירות בעדותו בבית המשפט.**

עדותו של וליד

136. כאמור, וליד הוא אחיו של נאשם 1, והוא העיד כעד הגנה. בעדותו היו שתי נקודות, האחת בעניין

השמות והכינויים של אחייניו, והנקודה השנייה אודות עצם העובדה שנחקר כחשוד ושוחרר. שחרור, שהיה לאחר שהסוכן ואפי אמרו שהוא לא עשה דבר.

137. לגבי העובדה שנחקר כחשוד ושוחרר, איני רואה כיצד הדבר תורם להגנת הנאשמים. עדי הראייה זיהו שהוא אינו קשור. ממילא הדבר מחזק הראיות נגד האחרים ולא מחליש.

138. לענין השמות והכינויים, ניתוח עדותו פורט בפרק המתאים. הוסבר מדוע עדותו הייתה בלתי משכנעת בעליל. יאמר כאן רק כי עצם ההחלטה להביאו לומר דברים שהתבררו היטב שאינם אמת, יש בו כדי לחזק במידה מסוימת את פרשת התביעה.

טענת האליבי לנאשמים 2 ו-3

139. טענת אליבי היא טענת הגנה של נאשם. בשלב המשפט על הנאשם הנטל להביא ראיות להוכיחה, ומשעשה כן, נטל השכנוע עובר למדינה לשכנע, מעבר לספק סביר, שאין לקבל את טענת האליבי. עם זאת, בשלב החקירה, על המדינה לבדוק את טענת האליבי של הנאשם. הימנעות מבדיקת טענת אליבי היא מחדל חקירה קלאסי, היכול לעצמו להביא, במקרים מסוימים, לזיכוי.

140. הסנגור בחר לפתוח את סיכומיו בהתייחסות לנושא זה. הסנגור הצביע על כך שהנאשמים נעצרו זמן רב לאחר מועדי העבירה לכאורה. לכן טבעי שלא יזכרו בדיוק היכן היו בעת שנטען שביצעו עבירה. הסנגור מצביע על כך ששני הנאשמים בחקירותיהם העלו הטענה כי הם בדרך כלל בעבודה (או תמיד בעבודה). טענת הסנגור היא כי המדינה לא בדקה האליבי כראוי ולא הפריכה את טענת האליבי.

141. טענתו הראשונה של הסנגור היא כי המדינה שגתה שלא בדקה איכוני טלפון של הנאשמים. שכן, איכונים כאלה יכולים היו להוכיח אם הם היו בעבודה או בבית. עוד טוען הסנגור כי המדינה פנתה אמנם למעביד של הנאשמים, ונוכח תשובותיו במסגרת אף רשמה אותו כעד תביעה. אולם, משלא התייצב בבית המשפט, לא ביקשה המדינה לעשות מאמץ לאתר, וויתרה עליו.

142. הסנגור גם מפנה לעדותו של החוקר נדב אשר העיד כי האליבי נבדק במובן זה שישב עם המעביד, ואמנם רישומיו לא היו מסודרים, אך נראה היה על פי הרישומים כי הנאשמים כן עבדו ביום ביצוע העבירות. בהתחשב בכך, סבור הסנגור כי חובה היה על המדינה להביא המעביד, ובהעדרו על בית המשפט לקבל את עדות הנאשמים בדבר האליבי.

143. עיינתי שוב בעדותו של הצוער נדב, ועלי לדחות את טענות הסנגור. החוקר העיד (עמ' 191) כי המשטרה לא זנחה את טענת האליבי, אלא ניסתה לבדוק אותה. הוא פנה למעביד, ועבר יחד עם המעביד על הרישומים שלו. מתוך רישומים אלה ניכר היה כי המעביד אינו רשם בצורה מסודרת. כך לדוגמא, לפי הרישומים שלו היו ימים מסוימים שנרשם שהם סופי שבוע, כאשר ימים אלה בפועל לא היו סופי שבוע. המסקנה הייתה כי לא ניתן לסמוך על הרישומים, ולא ניתן לדעת איזה רישום של עובדים מתייחס לאיזה יום בפועל. למעשה, הוא הבין מהמעביד כי לאחר ששילם משכורות, שוב לא

דאג לרישום. כך, שאפילו ברמה החודשית, לא ניתן היה לדעת איזה רישום מתייחס לאיזה חודש. לכן, למרות שלכאורה היה רישום כאילו הנאשמים עבדו בימים בהם יוחסו להם עבירות, המשטרה סברה שאין לסמוך על רישום זה.

144. המדינה בסיכומיה הסבירה כי המעביד נרשם כעד תביעה למטרה אחרת. לא להפריך האליבי, אלא להתייחס לשאלת השמות והכינויים. אולם, משהרגישה שהצליחה להוכיח עניין זה בלעדיו, שוב לא ראתה צורך לעמוד על הבאתו לאחר שהזמנתו הראשונה נכשלה.

145. אין בידי לקבל את טענת הסנגור שיש לזקוף את אי הבאת המעביד לחובת המדינה. המדינה סברה כי המעביד אינו מוכיח את האליבי, אף כי גם אינו שולל אותו. לשיטתה, נוכח שיטת הרישום המרושלת שלו, מדובר בעד חסר ערך בהקשר לאליבי. אולם, הדברים נרשמו בחומר החקירה. אם הסנגור מפרש הדברים אחרת, יכול היה לזמן את העד. הרי בכל זאת מדובר בטענת הגנה. נמצא כי המדינה בדקה את האליבי, ופנתה לעד שהנאשמים הפנו אליו. עדותו לא סייעה. המדינה יצאה ידי חובתה בכך.

146. כאמור, הסנגור סבור כי המדינה הייתה חייבת לבדוק את טענת האליבי גם באמצעות איכוני הטלפונים הניידים. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית, איכון טלפון אינו מוכיח בהכרח את מיקומו של האדם, אף כי הוא מהווה ראיה טובה. אולם, מעבר לכך, מדובר בראייה שגם הנאשמים יכולים היו להביא. כאמור, מדובר הרי בטענת הגנה.

147. מעבר לכל האמור, יש לזכור כי אין מדובר בעדות מול עדות לבד. גרסת עדי התביעה, לפיה כל ילדי הנאשם 1 היו נוכחים בפגישה הראשונה ביום 21.7.13 מגובה היטב בהקלטה, ממנה משתמע כי העדים והנאשם 1 מסתכלים על כל הילדים, ומעירים כמה הם דומים זה לזה. יש בכך ראיה ישירה על נוכחותם במקום.

148. כאמור, גרסאות הנאשמים 1 ו-3 היו בעלות משקל שלילי מובהק. גרסתו של הנאשם 2 היא בעלת משקל אפס או שלילי במעט. אין בגרסאות אלה כדי לעמוד מול עדויותיהם המשכנעות של עדי התביעה, כמפורט בהרחבה לעיל. **לפיכך, טענת האליבי נדחית.**

149. אגב יזכר, כי, בעיקרו של דבר, הספק ממנו נהנה הנאשם 2 בקשר לאישום הראשון, נובע בחלקו מכך שכל שלשת האחים היו במקום, והחשש שמא חל בלבול ביניהם בזמן אמת או בעת מתן העדויות. לא התעורר ספק מוחשי שמא הנאשם 2 עבד באותו יום.

סיכום

150. גרסאותיהם של הסוכן רונן והשוטר אפי נמצאו מהימנות ומשכנעות ביחס לכל מהלך האירועים, ויש בעדותם כדי להוכיח בקווים כללים את האמור בכתב האישום, מעבר לספק סביר. עדותם

מחוזות בהקלטות, הקלטות האירוע והקלטות שיחות מקדימות. בהקלטות נשמע שמו של הנאשם 1 כמי שמעורב בעסקאות ונשמע כינויו של הנאשם 3 (המכונה "מוחמד") כמי שעוזר על ידו. באחת ההקלטות אף נשבר הקוד, ומוזכר סם ההרואין הכהה בשמו המפורש "קוק פרסי". נסיבות העניין, והראיות הטכניות, לרבות עדות המפעיל וחוות הדעת בעניין הסמים, משתלבות היטב במארג. לפיכך עיקרו של כתב האישום מוכח היטב.

151. פרשת ההגנה לא היה בה כדי לסייע להגנה, ולמעשה היא חזקה את פרשת התביעה. אף לא אחד מעדי ההגנה היה משכנע. להיפך, לעדותו של הנאשם 2 היה משקל שלילי מסוים, לעדותו של הנאשם 3 משקל שלילי עוד יותר ולעדותו של נאשם 1 משקל שלילי של ממש. מדובר בשתיקות חלקיות בחקירה, וסתירות מהותיות, אשר חזקו את פרשת התביעה.

152. טענת האליבי של הנאשמים 2 ו-3 לא הוכחה, ולא נמצא כי המדינה חדלה במחדל כלשהו, אלא בדקה את האליבי כיאות.

153. **הנאשם 1** אינו מכחיש את אחד המפגשים, אך מכחיש את חלקם ומכחיש את המהות. עדותו אינה עומדת מול הראיות, והוכחה מעורבותו במכירת הסמים מעבר לספק סביר. **לפיכך, יש להרשיעו בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.**

154. אכן יש קושי מסוים הבא לידי ביטוי בהוכחות המעורבות **באישום הראשון** של הנאשמים 2 ו-3 דווקא, בניגוד לאח הנוסף אחמד. בהקשר מצומצם זה **מתעוררת שאלת זיהוי** מיוחדת, היינו בהבחנה בין האחים, ולא שאלת זיהוי מבצע לעומת כל באי עולם. המדינה לא הגישה לבית המשפט את הראיות הישירות לגבי תהליך הזיהוי, הרבה מהמידע בהקשר זה הגיע דווקא במסגרת החקירה הנגדית של העדים, ורובה חיזקה את פרשת התביעה.

155. אולם, בסופו של יום, הראיות לגבי הנאשם 2, אף שהיו טובות בהחלט, לא הספיקו כדי לעבור את הסף של הוכחה מעבר לספק סביר כי המעשים המיוחסים לו בוצעו על ידו ונותר מקום לספק, שמא בוצעו על ידי אחיו אחמד. אולם, לגבי הנאשם 3 נמצאו אינדיקציות מחזקות חשובות אודות זיהויו. חיזוקים אלה הסירו כל ספק סביר ביחס אליו. בין השאר, הוכח היטב כי הוא כונה "מוחמד" והוא, ולא אחר, היה מי ששוחח עם השוטר אפי בצומת שוקת. הוא, ולא אחר, נשלח להביא את הסם בעסקה השנייה שבאישום הראשון. **לפיכך, יש לזכות את הנאשם 2 ביחס לאישום הראשון. לעומתו, יש להרשיע את הנאשם 3 ביחס לכל המעשים המיוחסים לו באישום הראשון.**

156. **טביעת אצבע אמורה לקשור את הנאשם 2 לאישום השני.** אולם, קיומה של טביעת האצבע של הנאשם 2 לא הוכחה כדין, ובכל מקרה אין נסיבותיה מהוות ראיה נסיבתית מספקת, להוכיח האשמה מעבר לספק סביר. נוכח הספק המובנה, **יש לזכות את הנאשם 2 גם ביחס לאישום זה.**

התוצאה היא שאני מזכה את הנאשם 2 מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ומרשיע את הנאשם 1 ואת הנאשם 3 בכל המעשים והעבירות המיוחסים להם בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 מרץ 2015, במעמד הנאשמים, ב"כ עו"ד סמיר אבו עאבד והתובעת עו"ד ענבל חיים